

DOLPHIN[®]

ENGLISH

Based on Government Question Pattern

Avail Exercise Book

For copies and bulk orders please contact:

☎ 98653 06197 | 89256 77710 | 99435 67646

DOLPHIN PUBLICATIONS[®]

239, Keelappatti Street, SRIVILLIPUTTUR - 626 125. Virudhunagar Dt. TN.

Mail us : dolphin.pub2005@gmail.com | Visit us : www.kalvidolphin.in

PREFACE

Esteemed Head-Masters, Respected Teachers, Sacrificing Parents and dear Students we **thank you for your valuable support** for our guide in the past and expecting the same in the upcoming years too.

We are happy to bring you **Dolphin's English Guide for 12th Standard**. Each unit is prepared carefully by the most **experienced and dedicated teachers**. For understanding the text easily and facing the exam boldly **Prose, Poetry, Extended Reading, Grammar Rules and Important Tips** all are translated (word by word) into Tamil. This Guide is based on the **updated SamacheerKalvi Text - New Syllabus - 2019**. It is also framed on the **"Public Exam Question Paper Pattern for the year 2019"**.

For **Self-testing** and scoring higher marks we are also supplying a **Exercise book and Key book** along with this guide. It contains maximum number of **model exercises with model question papers**.

We hope this guide will help both the **teachers and students** to **achieve their dreams** in the educational field and in their life.

*Best Wishes From
The Publisher*

A Key is available for teachers

CONTENTS

Q.NO	TOPIC	MARKS	PAGE
(1-3)-SYNONYMS (4-6)-ANTONYMS (34-36)-SHORT ANSWERS (41-47)-PARAGRAPH	PROSE 1. Two Gentlemen of Verona 2. A Nice Cup of Tea 3. In Celebration of Being Alive 4. The Summit 5. The Status of Tamil as a Classical Language 6. On the Rule of the Road	17	2 23 39 55 73 91
(21-26)- COMPREHENSION & LITERARY APPRECIATION (31-33)- ERC (41-47)-PARAGRAPH	POEM ➤ Poetic Devices - Introduction 1. The Castle 2. Our Casuarina Tree 3. All the World's a Stage 4. Ulysses 5. A Father to his Son 6. Incident of the French Camp	19	104 107 117 128 136 148 157
(41-47)- PARAGRAPH	EXTENDED READER 1. God Sees the Truth but Waits 2. Life of Pi 3. The Hour of Truth (Play) 4. The Midnight Visitor 5. All Summer in a Day 6. Remember Caesar (Play)	5	166 178 190 209 215 225

PART - I			
(VOCABULARY - 20 MARKS)			
1-3	Synonyms	3	241
4-6	Antonyms	3	249
7-20	Compound Words	14	256
	Prefixes and Suffixes		260
	Abbreviations and Acronyms		263
	Clipped Words		269
	Definition of Words		271
	Phrasal Verbs		276
	Common Idioms		280
	Confusables		286
	Foreign Words and Phrases		289
	Substitute Words / Phrases with Polite		291
	Alternatives		
	Modal Verbs and Semi-Modals		293
	Prepositions		297
	Question Tags		302
	Syllabification (Finding Number of Syllables)		305
	American English and British English		307
	Singular and Plural		312
	Sentence Patterns		317
PART - II			
(21-30)-POETRY & GRAMMAR(TRANSFORMATION)-(7x2=14 MARKS)			
21-26	Poem Comprehension & Literary Appreciation (Any 4 out of 6)	8	319
27-30	(Any 3 out of 4)	6	
	Direct and Indirect Speech		320
	Active – Passive voice		328
	Simple, Compound and Complex Sentences		332
	Conditional Clauses		340

PART - III (31-40)–POETRY– PROSE – GRAMMAR & OTHERS - (7x3=21 MARKS)			
31-33	Poetry - ERC (Any 2 out of 3)	6	344
34-36	Prose – Short Answers (Any 2 out of 3)	6	345
	(Any 3 out of 4)		
37-40	Dialogue – (Writing / Fill in the Blanks)	9	345
	Verbal and Non-Verbal Charts		350
	Describing a Process		355
	Completion of Proverbs /		357
	Match with Meanings / Semantic Fields		362
	Notice Writing		364
	Expansion of Headlines		366
	E-mail Writing		369
	Spot the Errors /		371
	Homophones,		378
	Link Words,		378
	Concord,		383
	Framing Questions,		387
	Word with Different Grammatical Functions,		387
	Tenses,		391
	Determiners,		398
	Prepositions		403
	Rearrange the Shuffled Words and Phrases		403

PART - IV (41-47)-PROSE-POETRY-SUP.RDR & OTHERS - (7x5=35 MARKS)			
41-47	Prose Paragraph	5	404
	Poetry Paragraph	5	404
	Supplementary Paragraph	5	404
	Note-Making / Summarizing / Writing	5	404
	Biographical Sketch		413
	Writing a Report		416
	Prose Comprehension	5	418
	Poetry Comprehension		424
	Letter Writing	5	427
	General Paragraph		440
	Expansion of Proverbs		445
	Report Writing		447
	Construction of Dialogues	5	450
	Developing Hints into a Story		455
	Grammar Exercises		459

குறிப்பு:

மதிப்பெண்களுக்கு (Marks) மட்டுமே வினாத்தாள் திட்ட வரைவு (Blue Print) முறை பின்பற்றப்படுகிறது. வினா எண்களுக்கு (Question Numbers) வினாத்தாள் திட்ட வரைவு (Blue Print) முறை கிடையாது. எனவே அந்தந்த பிரிவுகளில் (Part) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வினாக்களில் தலைப்புகள் அந்தந்தப் பிரிவுகளில் எந்த வினா எண்களில் (Question Number) வேண்டுமானாலும் கேட்கப்படலாம். Question Numbers – நிலையானது அல்ல.

உரைநடைப் பகுதியிலிருந்து (PROSE) பகுதியிலிருந்து.....
அரசுப் பொதுத்தேர்வில் கேட்கப்படும் வினாக்கள்

PART- I	1-3	Synonyms	3 x 1 = 3
	4-6	Antonyms	3 x 1 = 3
PART- III	34-36	Prose Questions (Any 2 out of 3)	2 x 3 = 6
PART-IV	41	Prose Paragraph (Either...or...type)	1 x 5 = 5

Vocabulary, Grammar, Language Skills, Writing, Reading Exercises will be asked from the Book back Exercises.

Total Marks = 17

PART-I

1-3 Choose the correct Synonyms 3 x 1 = 3

கொடுக்கப்பட்ட வாக்கியத்தில் அடிக்கோடிட்டிருக்கும் (Underline) வார்த்தைக்கு இணையான அர்த்தம் கொண்ட வார்த்தையை, தரப்பட்டுள்ள 4 விடைகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து எழுத வேண்டும். இந்தப் பகுதி வினாக்களுக்கு விடையளிக்க Prose பகுதியில் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் உள்ள Glossary பகுதி (பக்கங்கள் 4,5,38,70,108,142,170,171) வார்த்தைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும். மேலும் நம் வழிகாட்டி கையேட்டில் உள்ள Synonym பகுதி வார்த்தைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும்.

4-6 Choose the correct Antonyms 3 x 1 = 3

கொடுக்கப்பட்ட வாக்கியத்தில் அடிக்கோடிட்டிருக்கும் (Underline) வார்த்தைக்கு எதிரான அர்த்தம் கொண்ட வார்த்தையை, தரப்பட்டுள்ள 4 விடைகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து எழுத வேண்டும். இந்தப் பகுதி வினாக்களுக்கு விடையளிக்க Prose பகுதியில் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் உள்ள Glossary பகுதி (பக்கங்கள் 6, 38, 74) உள்ள Antonym பகுதி வார்த்தைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும். மேலும் நம் வழிகாட்டி கையேட்டில் உள்ள Antonym பகுதி வார்த்தைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும்.

PART-III

34-36 Prose Questions (Any 2 out of 3) 2 x 3 = 6

வினாத்தாளில் Prose பகுதியிலிருந்து 3 வினாக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றுள் எவையேனும் 2 வினாக்களுக்கு விடையளிக்க வேண்டும். விடைகளைக் குறைந்தபட்சம் 2 வாக்கியங்களில் எழுதவும். விடைகள் 20-30 வார்த்தைக்குள் அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்ளவும். நம் வழிகாட்டி கையேட்டில் Prose பகுதியில் உள்ள வினா விடைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும்.

PART-IV

41 Prose Paragraph (Either...or...type) 1 x 5 = 5

வினாத்தாளில் Prose பகுதியிலிருந்து 2 வினாக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றுள் எவையேனும் 1 வினாவுக்கு விடையளிக்க வேண்டும். விடைகளைக் குறைந்தபட்சம் 6-8 வாக்கியங்களில் எழுதவும். விடைகள் 125-150 வார்த்தைக்குள் அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்ளவும். நம் வழிகாட்டி கையேட்டில் Prose பகுதியில் உள்ள பத்தி வினா விடைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும்.

Vocabulary, Grammar, Language Skills, Writing, Reading Exercises - பகுதி வினாக்களுக்கு விடையளிக்க நம் வழிகாட்டி கையேட்டில் உள்ள Book Back Exercises பகுதியில் உள்ள வினா விடைகளை நன்கு படித்துக்கொள்ளவும்.

Prose-1
TWO GENTLEMEN OF VERONA
வெரோனா நகரின் இரு கனவான்கள்
A J Cronin

About The Author:-

Archibald Joseph Cronin (1896–1981) was a Scottish novelist, dramatist and physician. A doctor by training, Cronin was one of the most renowned storytellers of the twentieth century. Many of his stories have emerged from his medical career and are noted for their narrative skill, deep social conscience and finely drawn characters. Cronin's books were not only bestsellers but some of them (such as **The Citadel and The Keys of the Kingdom**) were made into successful films and were adapted for radio and television. His novella *Country Doctor* was adapted for a long running BBC radio and TV series.

ஆசிரியரைப் பற்றி:

ஆச்சி பால்ட் ஜோசப் க்ரோனின் ஸ்காட்லாந்தை சேர்ந்த இலக்கியவாதி ஆவார். பயிற்சி பெற்ற மருத்துவராய் இருப்பினும், கதைகள் சொல்வதில் 20-ம் நூற்றாண்டின் முக்கியஸ்தராக விளங்கினார். இவரது அனைத்து கதைகளிலும் மருத்துவம் பற்றியும், கதைச் சொல்லாற்றல் பற்றியும், சமூக உணர்வு பற்றியும் அவருடைய சிறந்த பாத்திர படைப்புகள் மூலம் சமூகத்திற்கு காட்டப்படுகிறது. இவரது புத்தகங்கள் சிறந்த விற்பனையை கொடுப்பது மட்டும் அல்லாமல் அவை வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சிகளில் ஒளிப்பரப்பும் சிறந்த படங்களாகவும் இருந்தன. இவருடைய புதினம் 'Country Doctor' BBC radio லும் TV series லும் நெடுந்தொடராக வெளியிடப்பட்டது.

சாராம்சம் :

நிக்கோலோ, ஜேக்கோபோ, என்னும் இரு சிறுவர்கள், இத்தாலி நாட்டில் உள்ள வெரோனா என்னும் நகரில் வாழ்கின்றனர். இந்தக்கதையின் ஆசிரியர் ஏ. ஜேக்ரோனின் அந்த ஊருக்கு சுற்றுப்பயணம் செல்கிறார். அவர், அந்த சிறுவர்களை எதேச்சையாக சந்திக்கிறார். அவர்கள், க்ரோனினுக்கு எல்லா விதமான உதவிகளும் செய்து, சிறு சிறு தொகையை சம்பளமாக பெற்றுக்கொள்கின்றனர். அந்த இரு சிறுவர்களும் ஏன் அவ்வாறு அப்படி சம்பாத்தியம் செய்கின்றனர் என்பதை க்ரோனின், ஒரு நாள் தானே முயன்று கண்டுபிடிக்கிறார். அவருக்கு அந்த உண்மை திகைப்பாக இருக்கிறது. தங்களது ஒரே சகோதரி காச நோயால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்த சிறுவர்கள் அவளது மருத்துவச்செலவுகளுக்காக, மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கின்றனர். அந்த சிறுவர்களின் தியாகம், நேர்மை, மற்றும் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பணியில் அவர்கள் கொண்ட அர்ப்பணிப்பு, ஆகியவை இந்த மனித சமூகத்திற்கே ஒரு புதிய நம்பிக்கையை தருவதாக அமைந்து விடுகிறது.

PROSE TRANSLATION

PROSE	தமிழாக்கம்
PAGE - 1	
Here is a story about love, devotion, sacrifice, sincerity and maturity displayed by two little boys in their actions to save the life of their sister who suffers from tuberculosis of the spine. Read the story to find out how their actions give a new hope for humanity.	தங்களது ஒரே சகோதரி காச நோயால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்த சிறுவர்கள் அவளது மருத்துவச்செலவுகளுக்காக, மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கின்றனர். அந்த சிறுவர்களின் தியாகம், நேர்மை, மற்றும் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பணியில் அவர்கள் கொண்ட அர்ப்பணிப்பு ஆகியவை இந்த மனித சமூகத்திற்கே ஒரு புதிய நம்பிக்கையை தருவதாக அமைந்து விடுகிறது.
As we drove through the foothills of the Alps two small boys stopped us on the outskirts of	ஆல்ப்ஸ் மலையின் அடிவாரத்தில் நாங்கள் எங்கள் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு சென்ற போது, வெரோனா நகரின்

Verona. They were selling wild strawberries. "Don't buy," warned Luigi, our cautious driver. "You will get much better fruit in Verona. Besides, these boys....."	வெளியே இரு சிறுவர்கள் எங்களை நிறுத்தினார்கள். அவர்கள், காட்டு ஸ்ட்ராபெரி பழங்களை விற்றுக்கொண்டிருந்தனர். "எங்களது வாகன ஓட்டி லூகி, " வெரோனாவில் இத விட நல்ல பழங்களை நீங்க வாங்கலாம். அதுவுமில்லாம இவங்க சின்னப்பயங்க..." என்றார்.
He shrugged his shoulders to convey his disapproval of their shabby appearance.	அந்தச்சிறுவர்களின் அழுக்கான தோற்றத்தைக்குறித்து, ஓட்டுநர் தனது தோள்களைக்குலுக்கியபடி, தனது எண்ணத்தைத்தெரிவித்தார்.
One boy had on a worn jersey and cut-off khaki pants; the other a shortened army tunic gathered in loose folds about his skinny frame. Yet, gazing at the two little figures, with their brown skins, tangled hair and dark earnest eyes, we felt ourselves strangely attracted. My companion spoke to the boys, discovered that they were brothers. Nicola, the elder, was 13; Jacopo, who barely came up to the door handle of the car, was nearly 12. We bought their biggest basket, and then set off toward town.	ஒரு சிறுவன் மேலங்கியும், முழங்கால் வரை நீண்ட கால் சட்டையும் அணிந்திருந்தான். மற்றொரு சிறுவன், தனது ஒல்லியான உடலின் மேலே, ஆங்காங்கே மடக்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு நீண்ட சிப்பாயின் அங்கியை அணிந்திருந்தான். அவர்களது பழுப்பு நிறத்தோல் கொண்ட இரு சிறு உருவங்களையும், கலைந்த தலைமுடியையும், ஊக்கமான கருநிறக்கண்களையும் கண்டதும், ஒரு வினோதமாக நாங்கள் அவர்களை நோக்கி ஈர்க்கப்பட்டோம். எனது உடன் பயணி, அவர்களுடன் பேசி, அவர்கள் இருவரும் சகோதரர்கள் என்று கண்டு கொண்டார். அவர்களில், மூத்தவன் 13 வயதான நிக்கோலோ. இன்னொருவன் எங்கள் காரின் கதவின் கைப்பிடி தூரத்திற்குக்கூட உயரம் எட்டாத 12 வயதான ஜேக்கப்போ என்னும் சிறுவன். நாங்கள், அவர்கள் வைத்திருந்தவற்றில் உள்ள மிகப்பெரிய கூடையை வாங்கிக்கொண்டு நகரத்தை நோக்கிப்பயணித்தோம்.
PAGE - 2 Next morning, coming out of our hotel, we saw our friends bent over shoe shine boxes beside the fountain in the public square, doing brisk business.	மறுநாள் காலை, நான் எனது தங்கும் விடுதியை விட்டு வெளியே வந்த போது, எங்கள் நண்பர்கள், நகரின் மைய சதுக்கத்தில் உள்ள நீருற்றின் பின்புறம் அமர்ந்து மிகவும் சுறுசுறுப்பாக கால் பூட்டுகளுக்கு பாலிஷ் போட்டுக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டோம்.
We watched for a few moments; then as trade slackened we went over. They greeted us with friendly faces.	நாங்கள் அவர்களை சிறிது நேரம் பார்த்து விட்டு, அவர்களது தொழில் சற்று தொய்வடைந்திருந்த நேரத்தில், அங்கு போனோம். அவர்கள் எங்களுக்கு தோழமையான முகத்துடன் வணக்கம் சொன்னார்கள்.
"I thought you picked fruit for a living," I said." We do many things, sir," Nicola answered seriously. He glanced at us hopefully. "Often we show visitors through the town ... to Juliet's tomb ... and other places of interest."	"நீங்க பழங்களையெல்லாம் பறிச்சு, வித்துப் பிழைச்சுக்குறீங்கன்னு நெனச்சேன்." என்று நான் சொன்னேன். "நாங்க நெறைய வேல செய்யுறோம் சார்," என்று நிக்கோலோ சீரிய முறையில் பதிலளித்தான். அவன் எங்களை நம்பிக்கையுடன் பார்த்து விட்டு, "அடிக்கடி, சுற்றுலாப்பயணிகளை இந்த ஊரு முழுக்க சுத்திக்காட்டுறோம்....ஜூலியட்டின் கல்லறை, அப்புறமா வேற முக்கிய இடங்களை காட்டுறோம்."

"All right," I smiled. "You take us along."	"சரி" நான் சிரித்தேன். "நீங்க, எங்களைக்கூட்டிக்கிட்டு போங்க!"
As we made the rounds, my interest was again provoked by their remarkable demeanour . They were childish enough, and in many ways quite artless . Jacopo was lively as a squirrel. Nicola's smile was steady and engaging. Yet in both these boyish faces there was a seriousness which was far beyond their years. In the week which followed we saw them frequently, for they proved extremely useful to us. If we wanted a pack of American cigarettes, or seats for the opera or the name of good restaurant, Nicola and Jacopo could be relied upon to satisfy our needs. What struck one most was their willingness to work. During these summer days, under the hot sun, they shined shoes, sold fruit, hawked newspapers, conducted tourists round the town, and ran errands.	நாங்கள் ஊர் சுத்திய போது, அந்த சிறுவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கை என் ஆர்வத்தை தூண்டியது. அவர்கள் சிறுவர்கள் என்றாலும், அறியா அப்பிராணிகளாய் இருந்தாலும், ஜேக்கப்போ ஓர் அணில் போல துடிப்பாய் இருந்தான். நிக்கோலோ உறுதியான புன்னகையால் சகஜமாய் இருந்தான். எனினும், இந்த இரு சிறுவர்களின் முகங்களிலும். அவர்களது வயதுக்கு மீறிய ஒரு சீரிய தன்மை இருந்தது. அதைத்தொடர்ந்து வந்த வாரத்தில், நாங்கள் அடிக்கடி அவர்களைக்கண்டோம். அவர்கள் எங்களுக்கு மிகவும் பயன்பட்டார்கள். எங்களுக்கு அமெரிக்க சிகரெட்டுகள் தேவைப்பட்டாலோ அல்லது இசை நாடகத்துக்கான நுழைவுச்சீட்டுக்கள் தேவைப்பட்டாலோ, அல்லது ஒரு நல்ல உணவு விடுதியின் பெயர் தேவைப்பட்டாலோ, எங்கள் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய நிக்கோலோவையும், ஜேக்கோபோவையும் சார்ந்திருந்தோம். எனக்கு உரைத்த விஷயம் என்னவென்றால், அவர்கள் பணி செய்ய விருப்பமாய் இருந்தார்கள். கோடைக்காலத்தின் நாட்களில், உஷ்ணமான சூரிய வெப்பத்தின் கீழே அவர்கள் அமர்ந்து, பூட்சுகளுக்கு பாலிஷ் போட்டார்கள். பழங்கள் விற்பார்கள். செய்தித்தாள்கள் விற்பார்கள். சுற்றுலாப்பயணிளுக்கு ஊரைச்சுற்றிக்காட்டினார்கள். பல வேலைகளுக்காகவும் ஓடினார்கள்.
One night, we came upon them in the windy and deserted square, resting on the stone pavement beneath the lights. Nicola sat upright, tired. A bundle of unsold newspapers lay at his feet. Jacopo, his head resting upon his brother's shoulder was asleep. It was nearly midnight.	ஓர் இரவில், நாங்கள், ஆள் இல்லாத நகர சதுக்கத்தில் காற்றடித்துக்கொண்டிருந்த போது, விளக்குகளுக்கீழே, நடைபாதையில் அந்த சிறுவர்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டோம். நிக்கோலோ, சோர்வுடன் எழுந்து அமர்ந்தான். விற்காத ஒரு கட்டு செய்தித்தாள்கள் அவனது காலடியில் கிடந்தது. ஜேக்கோபோ தனது சகோதரனின் தோளில் விழுந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அது கிட்டத்தட்ட நள்ளிரவு நேரம்.
"Why are you out so late, Nicola?"	"நீ ஏன் இவ்வளவு லேட், நிக்கோலோ "
"Waiting for the last bus from Padua. We shall sell all our papers when it comes in."	"படுவா ஊர்ல இருந்து வற்ற கடைசி பஸுக்காக காத்துக்கிட்டு இருக்கேன். அது வந்ததும், இருக்கற எல்லா பேப்பரையும் நாங்க வித்துருவோம்."
"Must you work so hard? You both look rather tired."	"நீங்க இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு பாடுபடுனுமா ? நீங்க ரெண்டு பேருமே சோர்வா இருக்கீங்களே!"
"We are not complaining, sir."	"நாங்க எதுவும் சலிச்சுக்கலையே சார்! "
But next morning, when I went over to the fountain to have my shoes shined, I said,	ஆனால், அடுத்த நாள், காலைல, எங்களோட பூட்சுகளுக்கு பாலிஷ் போட நீருற்றுக்குப்போனப்ப, நான் சொன்னேன், "நிக்கோலோ, நீயும், ஜேக்கோபோவும் பாடுபடுறதைப்பார்த்தா,

“Nicola, the way you and Jacopo work, you must earn quite a bit. You spend nothing on clothes. You eat little enough --- when I see you have a meal it’s usually black bread and figs. Tell me, what do you do with your money?”	நீங்க கொஞ்சம் சம்பாதிச்சிருப்பீங்க போல. நீங்க டிரஸ் எதுக்காகவும் பணம் செலவளிக்கறதில்ல போல.---நீங்க கொஞ்சம் தான் சம்பாதிக்குறீங்க. -- நீங்க சாப்புடுற போது நான் பாத்ரா, வெறும் கருகிப்போன கருப்பு ரொட்டியும், அத்திப்பழமும் தான் சாப்புடுறீங்க. நீங்க பணத்தை வெச்சு என்ன பண்ணப்போறீங்க, சொல்லுங்க ?”..
He coloured deeply under his sunburn, and then grew pale. He looked to the ground.	சுட்டெரிக்கும் தூரிய வெளிச்சத்தால் நிறம் மாறிப்போன அவனது முகம் நிறமற்றுப்போனது. அவன் தரையை நோக்கினான்.
“You must be saving up to emigrate to America,” I suggested. He looked at me sideways, spoke with an effort.	"நீங்க அமெரிக்கா போகறதுக்காக பணத்தை சேர்த்து வைக்குறீங்க," என்று நான் உத்தேசமாய்ச்சொன்னேன். அவன், பக்கவாட்டில் என்னை நோக்கி விட்டு, கொஞ்சம் எத்தனித்து விட்டு பேச ஆரம்பித்தான்.
“We should greatly like to go to the States. But here, at present, we have other plans.”	“நாங்க அமெரிக்காவுக்கப்போறதுக்கு ரொம்ப விரும்பறோம். ஆனா, தற்சமயத்துக்கு இங்க வேற சில திட்டம் வெச்சுருக்கோம்."
PAGE - 3	
“What plans?”	" என்ன திட்டம் ?"
He smiled uncomfortably. “Just plans, sir,” he answered in a low voice.	" அவன் அசௌகரியமாய் சிரித்து விட்டு, " வெறும் திட்டம் தான், சார்," என்று தாழ்ந்த குரலில் சொன்னான்.
“Well,” I said, “we’re leaving on Monday. Is there anything I can do for you before we go?” Nicola shook his head, but suddenly Jacopo said, “Sir,” he burst out, “every Sunday we make a visit to the country, to Poleta, 30 kilometres from here. Usually we hire bicycles.	" நல்லது. நாங்க திங்கக்கிழமை இங்க இருந்து கெளம்பறோம். நாங்க போறதுக்கு முன்னாடி, உங்களுக்கு ஏதாவது செய்யணுமா ?" என்றேன். நிக்கோலோ தனது தலையை ஆட்டியபடி மறுத்தான். ஆனா, ஜேக்கோபோ திடீரென்று, " சார், ஒவ்வொரு ஞாயித்துக்கெழமையும் நாங்க இங்க இருந்து 30 கிலோ மீட்டர் தூரத்துல இருக்கற போலேட்டா ங்கற ஊருக்குப்போவோம். வழக்கமா நாங்க, சைக்கிள் தான் வாடகைக்கு எடுப்போம்.
But tomorrow, since you are so kind, you might send us in your car.”	ஆனா, நீங்க கொஞ்சம் நல்ல மனசோட இருக்கறதால, நாளைக்கு நீங்க எங்களை உங்களோட கார்ல அனுப்பி வெக்கலாம்." என்றான்.
I had already told Luigi he might have the Sunday off. However, I answered, “I’ll drive you out myself.”	நான், எனது ஓட்டுநர் லூகியிடம், அவன் ஞாயிற்றுக்கிழமை லீவு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லியிருந்தேன் எனினும், நான்," நானே காரை ஓட்டுகிறேன்.." என்று சொன்னேன்.
There was a pause. Nicola was glaring at his young brother in vexation . “We could not think of troubling you, sir.”	ஒரு அமைதியான இடைவெளி நிலவியது. நிக்கோலோ, தனது தம்பியை கோபத்தோடு பார்த்தான். " நாங்க உங்களை தொல்லை பண்ண நெனக்கல சார் ! " என்றான்.
“It won’t be any trouble.”	" அது ஒண்ணும் தொல்லை இல்லை."
He bit his lip, then, in a rather put out tone, he said, “Very well.”	அவன் தனது உதட்டைக்கடித்தபடி, பிறகு, ஏதோ குற்ற உணர்வோடு, சரி, நல்லது" என்றான்.

The following afternoon we drove to the tiny village set high upon the hillside. I imagined that our destinations would be some humble dwellings. But, directed by Jacopo, we drew up at a large red-roofed villa, surrounded by a high stone wall. I could scarcely believe my eyes and before I could recover breath my two passengers had leaped from the car.	அன்றைய பிற்பொழுது வேளையில், நாங்க மலையோரமா இருந்த ஒரு சின்ன கிராமத்துக்கு காரை ஓட்டிக்கிட்டு போனோம். நாங்க போகப்போற வீடு ஏதோ ரொம்ப ஏழ்மையான வீடா இருக்கும்னு நெனச்சேன். ஆனா, ஜேக்கோபோ வழி காட்டிகிட்டுப்போன இடத்துக்கு நாங்க காரை ஓட்டிக்கிட்டுப்போனா, அது ஒரு சிவப்பு கூரை போட்ட பெரிய வீடு. நான் கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கறதுக்குள்ள அந்த ரெண்டு சின்னப்பயலுக்கும் கார்ல இருந்து குதிச்சாங்க.
"We shall not be long, sir. Perhaps only an hour. May be you'd like to go to the cafe in the village for a drink?" They disappeared beyond the corner of the wall.	"நாங்க ரொம்ப நேரம் எடுத்துக்க மாட்டோம். ஒரு வேளை ஒரு மணி நேரம் ஆகலாம். நீங்க, இந்த கிராமத்துல இருக்கற ஓட்டலுக்கு போயி ஏதாவது குடிக்கணும்னு நினைக்கிறீங்களா?" அவர்கள், சுவரின் மூலை வழியாக உள்ளே காணாமல் போனார்கள்.
After a few minutes I followed. I found a grilled side-entrance and, determinedly, rang the bell.	கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு, நான் அவர்கள் பின்தொடர்ந்தேன். வீட்டின் பக்கவாட்டில் இருந்த ஒரு இரும்பு கம்பிகளால் ஆன கதவைக்கண்டேன். ஒரு உறுதியான தீர்க்கத்தோடு, அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன்.
A pleasant-looking woman with steel-rimmed spectacles appeared. I blinked as I saw that she was dressed in the white uniform of a trained nurse.	உலோக சட்டமிடப்பட்ட கண்ணாடி அணிந்த ஒரு நல்ல தோற்றமுடைய பெண் தோன்றினாள். அவள், பயிற்சி பெற்ற செவிலி அணியும் வெண்ணிற ஆடை அணிந்திருந்ததால், நான் அவளைக்கண்டு சொல்வதறியாது முழித்தேன்.
"I just brought two small boys here."	"நான் இங்க ரெண்டு சின்னப்பசங்களை கொண்டு வந்து விட்டேன்." என்றேன்.
"Ah, yes." Her face lit up; she opened the door to admit me. "Nicola and Jacopo. I will take you up."	"ஆமா." அவளது முகம் பிரகாசமடைந்து, அவள் கதவைத்திறந்து என்னை உள்ளே வர விட்டாள். "நிக்கோலோ. ஜேக்கோபோ. நான் அவங்க கிட்ட உங்களை கொண்டு போறேன்."
She led me through a cool, tiled vestibule into the hospital – for hospital the villa had become. At the door of a little cubicle the nurse paused, put her finger to her lips, and with a smile bade me look through the glass partition. The two boys were seated at the bedside of a girl of about twenty who, propped up on pillows, wearing a pretty lace jacket, was listening to their chatter, her eyes soft and tender. One	அவள், என்னை குளிர்ந்த ஒரு கூடத்தின் வழியே வழி நடத்தி, ஒரு ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு சென்றாள். ஏனென்றால், அந்த பெரிய வீடு, ஒரு ஆஸ்பத்திரியாக மாறியிருந்தது. ஒரு சிறிய சதுர அறையின் முன்பு அந்த செவிலி நின்றாள். என்னை நோக்கி, தனது உதடுகளின் குறுக்கே தனது விரலை வைத்து சைகை காட்டி விட்டு, பிறகு, அங்கிருந்த கண்ணாடி தடுப்பின் வழியே பார்க்கச்சொன்னாள். அந்த இரு சிறுவர்களும், ஒரு படுக்கையின் அருகே அமர்ந்திருந்தனர். அந்த படுக்கையில், இருபது வயது மதிக்கத்தக்க பெண், தலையணைகளை உயர்த்தி வைத்துக்கொண்டு அதன் மேல் சாய்ந்தபடி இருந்தாள். ஒரு பின்னல் வேலை செய்யப்பட்ட மேலாடையை அணிந்திருந்த அவள், அந்த சிறுவர்களின் பேச்சைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவளது கண்கள்

could see at a glance her resemblance to her brothers. A vase of wild flowers stood on her table, beside a dish of fruit and several books.	மென்மையாகவும், நளினமாகவும் இருந்தது. ஒருவர் பார்த்த மாதிரித்திலேயே அவளுக்கு அந்த இரு சிறுவர்களின் தோற்ற ஜாடை இருப்பதை தெரிந்து கொள்ள முடியும். அங்கு மேஜையின் மேலே, ஒரு பூ ஜாடி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் ஒரு தட்டில் பழங்களும், புத்தகங்களும் இருந்தன.
“Won’t you go in?” the nurse murmured. “Lucia will be pleased to see you.”	நீங்க உள்ள போக மாட்டீங்களா ?” என்று முணுமுணுத்தாள் அந்த செவிலி. ‘ உங்களைப்பாத்தா லூசியா சந்தோஷப்படுவா” என்றாள்.
I shook my head and turned away. I felt I could not bear to intrude upon this happy family party. But at the foot of the staircase I drew up and begged her to tell me all she knew about these boys.	நான், என் தலையைக்குலுக்கியபடி, திரும்பி விட்டேன் . இந்த குடும்பத்தின் சந்தோஷமான ஐக்கியத்துக்குளே ஊடுருவி அவர்களது சந்தோஷத்தை கலைக்க விரும்ப வில்லை. ஆனால், படிக்கட்டின் கடைசியில் நின்றபடி, அந்த இரு சிறுவர்களைப்பற்றிச் சொல்லும்படி அந்த செவிலியை ரொம்ப கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டேன்.
She was eager to do so. They were, she explained, quite alone in the world, except for this sister, Lucia. Their father, a widower, a well-known singer, had been killed in the early part of the war. Shortly afterward a bomb had destroyed their home and thrown the three children into the streets. They had always known a comfortable and cultured life – Lucia had herself been training as a singer– and they had suffered horribly from near starvation and exposure to the cold winter.	அவள் சொல்வதற்கு ஆர்வமாக இருந்தாள். அவள் சொன்னாள். லூசியாவைத்தவிர்த்து விட்டு பார்த்தால், அந்த இருவரும் உலகிலே, தனிமையாக இருப்பவர்கள். அவர்களது தந்தை , தனது மனைவியை இழந்தவர். நல்ல பிரபலமான பாடகர். அவர், இரண்டாம் உலகப்போரின் முற்பகுதியில் கொல்லப்பட்டார். அதற்கு கொஞ்ச காலத்துக்குப்பிறகு, ஒரு வெடிகுண்டு வீசப்பட்டதில், அவர்கள் வாழ்ந்து வந்த வீடு அழிந்து போனது. அந்தப்பிள்ளைகள், வாழ இடமின்றி, வீதிக்கு வந்து விட்டனர். அவர்கள், எப்போதுமே ஒரு நல்ல வசதியும், கலாச்சாரமும் கொண்ட வாழ்வை வாழ்ந்தவர்கள். -- லூசியா ஒரு பாடகியாவதற்கு பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்--அவர்களோ, கிட்டத்தட்ட பட்டினியோடு, கடுமையான கார்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர்.
PAGE - 4 For months they had barely kept themselves alive in a sort of shelter they built with their own hands amidst the ruddle . Then for three years the Germans ruled the city. The boys grew to hate the Germans. When the resistance movement began secretly to form they were among the first to join. When the war was over, and we had peace at last, they came back to their beloved sister. And they found her – suffering from tuberculosis of the spine.”	தங்கள் சிதிலமடைந்த வீட்டினையே, தங்கள் கைகளால், ஏதோ ஓரளவுக்கு வசிப்பிடமாக மாற்றி, அதில் பல மாதங்களாக அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அதன் பின்பு, ஜெர்மானியர்கள், அந்த நகரை மூன்று வருடங்கள் ஆண்டனர். அந்த சிறுவர்கள், ஜெர்மானியர்களை வெறுத்தபடியே வளர்ந்தனர். ஜெர்மானியர்களை தடுப்பதற்கான இயக்கம் துவங்கப்பட்ட போது, அதில் இந்த சிறுவர்கள் தான் முதலாவதாக சேர்ந்தனர். போர் முடிந்ததும், நமக்கு அமைதி கிடைத்தது. அவர்கள், தங்கள் சகோதரியினிடத்திற்குச்சென்றார்கள் அவளைக்கண்டார்கள்... காச நோய் அவளது முதுகெலும்பை பாதித்து அவள் வியாதியுற்று இருப்பதைக்கண்டார்கள்.

She paused, took a quick breath. "Did they give up? I do not have to answer that question. They brought her here, persuaded us to take her into the hospital. In the twelve months she has been our patient she has made good progress. There is every hope that one day she will walk— and sing—again."	"அவள், பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு, ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். " அவங்க முயற்சியை விட்டுட்டாங்களா ?" " நான் அதுக்கு பதில் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவங்க, அவளை இங்கே கொண்டு வந்தாங்க. ஆஸ்பத்திரியில், சேத்துக்கச்சொல்லி, என்னைய ரொம்ப வற்புறுத்துனாங்க. இந்த பன்னெண்டு மாதங்களில், அவ இங்க எங்களோட பேஷண்டா இருந்துருக்கா. அவ உடம்பு நல்லா முன்னேறிக்கிட்டு இருக்கு. ஒரு நாள், அவ எழுந்துருச்சு நடந்து, அவ மறுபடி பாடுவான்னு நம்பிக்கையும் இருக்கு."
"Of course, everything is so difficult now, food so scarce and dear, we could not keep going unless we charged a fee. But every week, Lucia's brothers have made their payment." She added simply, "I don't know what they do, I do not ask. Work is scarce in Verona. But whatever it is, I know they do it well."	" சொல்லப்போனா, இப்ப எல்லாமே கஷ்டந்தான். சாப்பாட்டுக்கு தட்டுப்பாடா இருக்கு. பணம் வசூலிக்காம எங்களால இதை நடத்த முடியாது. லூசியாவோட தம்பிங்க வாரா வாரம் பணத்தைக் கட்டிடுவாங்க. அவள் சொன்னான், " அவங்க என்ன பணங்கன்னு எனக்குத்தெரியாது. நான் அதைக்கேக்குறதும் கிடையாது. வெரோனாவில் வேலை கிடைக்கறது கஷ்டம். ஆனா, என்ன வேலையா இருந்தாலும் சரி, அவங்க ரெண்டு பேரும் நல்லா செய்வாங்கன்னு தெரியும்."
"Yes," I agreed. "They couldn't do it better."	"ஆமா" என்று நான் ஒத்துக்கொண்டேன். அவங்க இதை விட இன்னும் நல்ல வேலை செய்ய முடியாது."
I waited outside until the boys rejoined me, and then drove them back to the city. They sat beside me, not speaking. For my part, I did not say a word—I knew they would prefer to feel that they had safely kept their secret. Yet their devotion had touched me deeply.	அந்த ரெண்டு பையன்களும் திரும்பி வற்ற வரை, நான் வெளியே காத்துக்கிட்டு இருந்தேன். பிறகு, அவங்களை ஊருக்கு ஒட்டிக்கிட்டு வந்தேன். அவங்க எனக்குப்பின்னாடி உக்காந்திருந்தாங்க. நான், ஒரு வார்த்தை கூட பேசல. ... அவங்க அந்த விஷயத்தை ரகசியமா வெச்சுக்கிட்டு இருக்கணும்னு நெனச்சாங்கன்னு எனக்குத்தெரியும். இருந்தாலும், அவங்களோட அர்ப்பணிப்பு மனோபாவம், என்னைய ரொம்ப ஆழமா பாதிச்சிருச்சு.
War had not broken their spirit. Their selfless action brought a new nobility to human life, gave promise of a greater hope for human society.	போர் அவங்களோட மனநிலையை குலைக்கல. அவங்களோட தன்னலமில்லாத வேலை, மனித வாழ்க்கைக்கே ஒரு மேன்மையைக்கொண்டு வந்துருச்சு. மனித குலத்துக்கு, ஒரு நல்ல பெரிய நம்பிக்கையை கொடுத்துருச்சு.

PICTURES FOR UNDERSTANDING

			
Nicola – 13 years	Jacopo – 12 years	Narrator	Lucia-Sister-20 years

			
Nurse	Luigi - Driver	Selling Strawberries	Polishing Shoes

SYNONYMS

WORD	SYNONYM	தமிழ் அர்த்தம்
artless	innocent, natural	அப்பாவித்தனமான
bade	attempted	முயற்சித்தல்
barely	hardly	எதுவுமின்றி
begged	pleaded	வேண்டுகதல், கெஞ்சுதல்
blinked	winked	கண் சிமிட்டுதல்
brisk	energetic	துடிப்புள்ள
burst	exploded	வெடிப்பு
cautious	thoughtful	சிந்தனை
chatter	talk	பேச்சு
childish	immature	முதிர்ச்சி இல்லாத
coloured	blushed	வெட்கப்படுதல்
convey	express	வெளிப்படுத்துதல்
cubicle	workspace	வேலை செய்யும் சிறிய இடம்
cultured	refined	நாகரீகமுள்ள
demeanour	appearance	தோற்றம்
deserted	uninhabited	ஆட்கள் இல்லாத
destination	journey's end	பயணத்தின் முடிவு
devotion	commitment	அர்ப்பணிப்பு
drew	moved	இழுத்தல்
dwelling	residence	உறைவிடம்
earnest	serious	ஊக்கமான
emigrate	relocate	இடம் பெயருதல்
errands	tasks	சிறு செயல்கள், சிறு வேலைகள்
exposure	vulnerability	வெளிக்காட்டுதல்
frame	physique	உடல்
gazing	watching	கவனித்தல், பார்த்தல்
glanced	looked	பார்த்தல்
glaring	staring	உற்று நோக்குதல்
grilled	fenced	வேலி போடுதல்
hawk	sell things crying aloud	பொருட்களை கூவிக் கூவி விற்பது
horribly	dreadfully	பயங்கரமான
intrude	interrupt	இடையூறு
leaped	jumped	தாவுதல்

WORD	SYNONYM	தமிழ் அர்த்தம்
living	income	வருமானம்
nobility	dignity	மேன்மை, கண்ணியம்
opera	play with music	இசை நாடகம்
outskirts	borders	எல்லைப்புறம்
partition	divider	பாகம் பிரித்தல்
pause	silence /stop	அமைதி
persuaded	convinced	இணங்க வைத்தல்
pleased	happy	மகிழ்ச்சியடைதல்
prefer	to choose	தேர்வு செய்தல்
propped	upheld	ஆதரித்தல்
proved	confirmed	நிரூபித்தல்
provoked	activated	செயல்பட தூண்டுதல்
rejoined	reunited	மீண்டும் இணைத்தல்
relied	trusted	நம்பிக்கையுள்ள
remarkable	extraordinary	குறிப்பிடத்தக்க
resemblance	similarity	ஒத்த தன்மை
resistance	opposition	எதிர்ப்பு
rubble	debris	இடிந்த பொருட்கள்
scarce	insufficient	தட்டுப்பாடு, பற்றாக்குறை
shabby	ragged	கிழிந்த, கந்தலான
shrug	to raise one's shoulders	தோள்களை குலுக்குதல்
slackened	reduced	குறைப்பது
spirit	temperament/attitude	மன நிலை
starvation	hunger	பசி, பட்டினி
struck	affected	பாதிக்கப்பட்ட
tangled	messy	குளறுபடியான
tender	gentle	மென்மையான
troubling	disturbing	தொல்லை தருவது
tunic	a loose outer garment	நீண்ட தளர்வான ஆடை
uncomfortably	uneasily	அசௌகரியமான
upright	erect	நேராக நிற்பது, நெட்டுக்குத்தலாக
vestibule	lobby	வீட்டின் முன்னறை
vexation	upset, annoyance	வெறுப்பூட்டுதல்
villa	country house	கிராமத்து வீடு

ANTONYMS

WORD	ANTONYMS	தமிழ் அர்த்தம்
admit	X deny	மறுத்தல்
alive	X dead	இறத்தல்
artless	X complicated	சிக்கலான
barely	X easily	எளிதாக
begged	X commanded	உத்தரவிடுதல்
beloved	X despised	வெறுத்தல்
better	X worse	மோசமான

WORD		ANTONYMS	தமிழ் அர்த்தம்
brisk	X	slow	மெதுவான
burst	X	peace	அமைதி
cautious	X	reckless	கவனமற்ற
chatter	X	whisper	கிசுகிசுத்தல்
childish	X	mature	முதிர்ச்சியான
convey	X	refrain	விலகி இருத்தல்
cultured	X	uncivilized	நாகீகமற்ற
deserted	X	inhabited	மக்கள் குடியமர்தல்
destination	X	beginning	துவக்கம்
destroyed	X	intact	பழுதுபடாத
determinedly	X	half-heartedly	அரை மனதுள்ள
devotion	X	negligence	அலட்சியம்
disapproval	X	approval	ஒப்புதல், அங்கீகாரம்
drew	X	shoved	தள்ளுதல்
earnest	X	insincere	பொய்யான
emigrate	X	return	திரும்பி வருதல்
engaging	X	unattractive	கவர்ச்சியற்ற
exposure	X	safety	பாதுகாப்பு
frequently	X	seldom	அரிதாய்
friendly	X	unfriendly	நட்பற்ற
gazing	X	ignoring	புறக்கணித்தல்
glanced	X	studied	கூர்ந்து பார்த்தல்
greatly	X	mildly	மிருதுவான
grilled	X	opening	திறப்பு
hire	X	own	கிரையம் பெறுதல்
hopefully	X	despairingly	விரக்தியுறுதல்
horribly	X	pleasantly	இனிமையான
humble	X	arrogant	கரட்டு முரட்டுத்தனமான
interest	X	neglect	நிராகரித்தல்
intrude	X	exit	வெளியேறுதல்
leaped	X	descended	கீழே இறங்குதல்
lively	X	lethargic	சோம்பேறித்தனமான
loose	X	tight	இறுக்கமான
nobility	X	dishonour	அவமரியாதை
outskirts	X	downtown	நகரின் உட்புறம்
pale	X	bright	பிரகாசமான
pause	X	continue	தொடுதல்
peace	X	war	போர், யுத்தம்
persuaded	X	dissuaded	மனத்தைத் திருப்பு
pleased	X	displeased	மனம் வருந்துதல்
prefer	X	hate	வெறுத்தல்
progress	X	regression	பின்னடைவு
propped	X	weakened	பலவீனமடைதல்
proved	X	disproved	பொய்யாக்குதல், இல்லையென நிரூபித்தல்

WORD		ANTONYMS	தமிழ் அர்த்தம்
provoked	X	prevented	தடுத்தல்
public	X	private	தனிப்பட்ட
quite	X	extremely	மிகவும்
relied	X	distrusted	நம்பிக்கையற்ற
remarkable	X	ordinary	சாதாரணமான
resemblance	X	difference	வேறுபடுதல்
resistance	X	surrender	சரணடைதல்
satisfy	X	dissatisfy	அதிருப்தி அடைதல்
saving	X	spending	செலவிடுதல்
scarce	X	abundant	அபரிவிதமான, நிறைய
scarcely	X	fully	நிறைய
secretly	X	openly	திறந்த, வெளிப்படையான
selfless	X	selfish	சுயநலமுள்ள
shabby	X	elegant	மிடுக்கான
skinny	X	fat	குண்டான, தடித்த
slackened	X	tightened	இறுக்கமான
starvation	X	plenty	அபரிவிதமான
struck	X	unaffected	பாதிப்பற்ற
suffered	X	avoided	தவிர்த்தல்
suggested	X	opposed	எதிர்த்தல்
tangled	X	tidy	சுத்தமான
tender	X	rough	முரடான
thrown	X	caught	பிடித்தல்
tiny	X	enormous	பெரிய
trained	X	untrained	பயிற்சியற்ற
troubling	X	soothing	இதமளிக்கிற
uncomfortably	X	comfortably	வசதியான
upright	X	inclined	சாய்வான
vexation	X	satisfaction	திருப்தி
wild	X	gentle	மென்மையான, நளினமான
worn	X	elegant	அழகுடைய

SHORT ANSWERS

I. Answer the following questions in one or two sentences each based on your understanding of the story. (PAGE-5)

a) Who did the narrator meet at the outskirts of Verona?

The narrator met two boys, Nicola and Jacopo, at the outskirts of Verona.

b) Why did the driver not approve of the narrator buying fruits from the boys?

The driver did not approve of the narrator buying fruits from the boys because of their shabby appearance.

c) **The boys did not spend much on clothes and food. Why?**

The boys did not spend much on clothes and food because **they were saving money for the treatment of their beloved sister, Lucia, who was suffering from tuberculosis.**

d) **Were the boys saving money to go to the States? How do you know?**

No, the boys were not saving money to go to the States. When the narrator sarcastically asks the boys **whether they had plans to migrate to the States** they **reply that they had other plans to be completed at Verona.**

e) **Why did the author avoid going to Lucia's room?**

The author avoided for going to Lucia's room because **he didn't want to intervene into the happy reunion of the boys with their beloved sister, Lucia.**

f) **What was Lucia suffering from?**

Lucia was suffering from **tuberculosis of the spine.**

g) **What made the boys join the resistance movement against the Germans?**

The boys joined the resistance movement against the Germans because **the war had killed their father and left them homeless on the streets.**

h)

II. Answer the following questions in three or four sentences each.

a) **Describe the appearance of Nicola and Jacopo.**

Nicola and Jacopo had a **shabby appearance** as they were **poorly dressed** and **looked untidy.** With **their tangled hair and worn out, loose fitting clothes** about their skinny frame, they **looked pitiable.**

b) **What were the various jobs undertaken by the little boys?**

The little boys **sold strawberries, polished shoes, hawked newspapers, conducted tourists round the town and ran errands.**

c) **How did the narrator help the boys on Sunday?**

The narrator **took them in his car to a place called Poleta about 30 km from Verona.** The boys **made a visit to Poleta every Sunday.** Usually, they **hired a cycle** for the trip.

d) **Who took the author to the cubicle?**

The **narrator dropped the boys** at a villa in **Poleta.** They **jumped from the car and rushed into the building.** When the **narrator followed** them he was **greeted by a nurse.** On enquiry about the whereabouts of the boys, **she took him to the cubicle.**

e) **Describe the girl with whom the boys were talking to in the cubicle.**

The girl was **about twenty and strongly resembled the two boys.** She was **wearing a pretty lace jacket** and was **listening to their chatter.** Her eyes were **soft and tender.** She was **suffering from tuberculosis of the spine.** She had intense **love and affection** for her **brothers.**

- f) **Recount the untold sufferings undergone by the siblings after they were rendered homeless.**

The siblings **suffered horribly** from **near starvation** and **exposure to the cold winter**. They **lost their comfortable** and **cultured life** as their **father** had been **killed** in the early part of the war. They kept themselves **barely alive in a sort of shelter** they **built with their own hands**.

- g) **The narrator did not utter a word and preferred to keep the secret to himself. Why? Substantiate the statement with reference to the story.**

The narrator **understands that the boys worked hard to support their sick sister's treatment**. But they **didn't wish disclose it to anyone** as they **valued their dignity and self respect more than sympathy or financial help**. The narrator **sensed** it when the boys **refused to discuss their 'other plans' with him** and also when they **didn't take him into the villa**. So he did not utter a word and preferred to keep the secret to himself.

- h) **What made the boys work so hard?**

The boy worked so hard owing to their sister's health & pay for her treatment.

- i) **Why didn't the boys disclose their problem to the author?**

The boy did not disclose their problem to the author because they wanted to keep the issue as their secret.

3. **Answer the following in a paragraph of 100–150 words each.**

- What was the driving force that made the boys do various jobs?**
- How was the family affected by the war?**
- Write a character sketch of Nicola and Jacopo.**
- What message is conveyed through the story 'Two Gentlemen of Verona'?**
- Justify the title of the story 'Two Gentlemen of Verona'.**
- Adversity brings out the best as well as the worst in people. Elucidate this statement with reference to the story.**
- Which character do you like the most in the story and why?**

PARAGRAPH FOR GIFTED STUDENTS

Devotion and dedication towards true relationships revive the spirit of humanity in mankind. Selfless sacrifice speaks the language of universal peace. The story 'Two Gentlemen of Verona' instills the spirit of nobility that can be practised even at times of adversity in the minds of young readers.

- **Introduction**
- **Nicola and Jacopo- true Gentlemen**
- **Secret Mission**
- **Conclusion**

INTRODUCTION:

A.J. Cronin has successfully portrayed that gentlemanliness is not in our dress or behaviour but it is in the true soul that toils for the well being of a fellow human being. The story explains the importance of leading a life of sacrifice to experience real happiness. The young boys set perfect examples of noble living

in this materialistic world. The narrator presents role models who can enlighten the path of the young generation.

NICOLA AND JACOPO - TRUE GENTLEMEN:

The story revolves around the two boys, Nicola and Jacopo, who do numerous errands to earn money only to pay for their sister's treatment who suffers from tuberculosis of the spine. These modern 'Gentlemen' redefine the concept of what it means to be gentleman. The narrator and his friend meet the boys at the outskirts of Verona. They were selling strawberries. Next time when they meet, the boys were polishing shoes. They are found selling newspapers late night. The narrator is amazed at their sincerity, devotion and maturity. He even suspects about their plans to emigrate to America. But the boys refuse saying they have other plans.

SECRET MISSION:

The narrator gets curious to know about the boys. They were not ashamed of doing menial jobs. They offered to help the narrator during his stay at Verona as they could earn some good money. He was astonished to see that the boys worked hard yet lived meagerly. When he offers help, Jacopo asks him to drop them at Poleta. It is only here, the narrator gets the mystery unveiled. Lucia, the boys' sister, was admitted in a hospital as she was suffering from tuberculosis. The narrator follows them and finds details about their secret mission from a nurse. Their cultured life got shattered due to war. They lost their father and was left homeless on the streets. When they realized that Lucia had tuberculosis, they ensured that she received the best treatment. The ultimate mission of the boys' life centered on the welfare of their beloved sister.

CONCLUSION:

The boys seem to be a surprise pack of values in this modern era of selfishness. They don't disclose their problems to the narrator as they didn't want to lose their dignity and self-respect demanding sympathy or financial help. Behind their shabby appearances were hidden two noble souls whose dedication and selflessness promise a new hope for mankind.

Don't Lament on your loses, leap ahead to shatter your tangles.

PARAGRAPH FOR AVERAGE STUDENTS

Title : Two Gentlemen of Verona

Author : A.J. Cronin

Characters: Nicola, Jacopo, Narrator, His friend and Lucia

Theme : Appearances are deceptive

The narrator met **Nicola and Jacopa** at the outskirts of Verona. They were looking **shabby and untidy**. He was attracted by their **earnest eyes**. During his stay at Verona, he spots the 'little gentlemen' engaged in some **menial jobs**. They even offer to help the narrator. Their **willingness to work** impressed him. Their **meager life** style puzzled him. The narrator **drops them at Poleta** for their weekly visits and gets to know about their **secret mission** from a nurse. Their family gets **shattered with war**. The boys along with their sister, Lucia, are left on the streets. The girl suffers due to

tuberculosis. The boys **toil hard for her treatment.** Inspite of poverty, they don't steal, lie or beg. The narrator could sense that the boys were **the real gentlemen.** They exhibited **dedication, determination and sincerity.** Despite their shabby appearance, they were **shining like heavenly creatures** due to their inner beauty.

Life blossoms when nobility blooms among mankind

PARAGRAPH FOR LATE BLOOMERS

- ♣ **Nicola and Jacopa** were two **small boys.**
- ♣ They did **several works** to earn **money.**
- ♣ **Cronin** likes them a lot
- ♣ **Lucia**, their **sister**, is **sick with tuberculosis.**
- ♣ They **spend money** for her **treatment.**
- ♣ They **keep** it as a **secret.**
- ♣ **Cronin** is **surprised** and **happy** to see them.
- ♣ They were **noble, gentle and great human beings.**

TEXTUAL EXERCISES

VOCABULARY

a) Read the following words taken from the story. Give two synonyms and one antonym for each of these words. Use a dictionary, if required. (PAGE-6)

Word	Synonym		Antonym
cautious	thoughtful	careful	reckless
disapprove	criticize	condemn	approve
brisk	energetic	hurried	slow
engaging	attractive	appealing	unattractive
humble	modest	unpretentious	arrogant
eager	keen	excited	unenthusiastic
resistance	opposition	struggle	surrender
persuade	convince	urge	dissuade
scarce	rare	unusual	common
nobility	dignity	goodness	dishonour

B) HOMOPHONES AND CONFUSABLES:

i) Given below is a list of common confusables. Distinguish the meaning of each pair of words by framing your own sentences.

a) **emigrate** - **immigrate**

Rahul has emigrated from Australia to Japan.

The refugees were permitted to immigrate into Spain.

b) **beside** - **besides**

You can sit beside me during the music class.

Besides dancing she learns driving too.

c) **judicial** - **judicious**

The criminal is under judicial remand for a week.

We should be judicious in our selection of friends.

d) **Eligible** - **illegible**

She is eligible for the job.

Your handwriting is so bad, it's almost illegible.

e) **Conscience** - **conscious**

My conscience troubles me whenever I take a wrong decision.

He was severely injured but remained conscious.

f) **industrial** - **industrious**

We need industrial development in our country.

Industrious students succeed in their life.

g) **eminent** - **imminent**

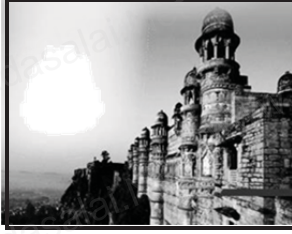
Toru Dutt is an eminent poet.

A storm is imminent as we have strong winds.

h) **illicit** - **elicit**

The court condemned illicit production of liquor.

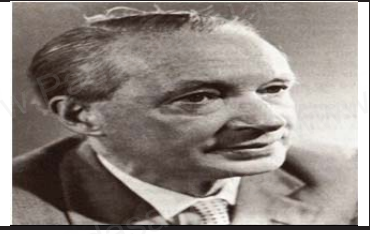
You can't elicit a response from the public now.

Poem-1 THE CASTLE

கோட்டை

Edwin Muir

About The Author:-

Edwin Muir (1887-1959) was a renowned Scottish poet, novelist, translator and critic. He was remembered for his vivid poetry. He began writing poetry at a relatively old age, and over the course of several years worked out an individual, philosophical style for which he gained recognition later in his life. First Poems and Chorus of the Newly Dead contain Muir's initial attempts. Muir's later collections include Variations on a Time Theme, The Narrow Place, The Voyage and Other Poems, The Labyrinth, and One Foot in Eden.

ஆசிரியரைப் பற்றி:

எட்வின் மயர் (கி. பி. 1887 -1959) ஸ்காட்லாந்தில் பிறந்தார். இவர் ஒரு புகழ்பெற்ற கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பாளர் மற்றும் விமர்சகர். இவர் ஒரு புதின எழுத்தாளரும் கூட. இவரது விரிவான கவிதைகளுக்காக இவர் நினைவு கூறப்படுகிறார். தனது வயதான காலத்தில் இவர் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தார். தனது கவிதைகளில் ஒரு தனித்துவமான தத்துவத்தை கொண்டு வந்தார். இதனால், அவர் நல்ல கவிஞரென்று அடையாளம் காணப்பட்டார். இவரது கவிதை நூல்கள் *First poems and Chorus of the Newly Dead, Variations on a Time Theme, The Narrow Place, The Voyage and other Poems, The Labyrinth, One Foot in Eden* ஆகும்.

சாராம்சம் : எத்தகைய விசுவாசமானவர்களையும் துரோகம் செய்ய வைக்கும் ஆற்றல் பணத்திற்கு உண்டு. மேலும் நம்பிக்கை துரோகம் எத்தகைய வலிமையான கோட்டையையும் தகர்த்தெரியும் ஆற்றல் கொண்டது.

POEM TRANSLATIONS

POEM LINES	தமிழாக்கம்
All through that summer at ease we lay, And daily from the turret wall We watched the mowers in the hay And the enemy half a mile away They seemed no threat to us at all.	கோடை முழுவதும், நாங்கள் துயில் கொண்டோம். பகலில், கோட்டையின் சிறு கோபுரத்திலிருந்து, கீழே புல் செதுக்கும் ஆட்களைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்கள் விரோதிகள் அரை மைல் தூரத்தில் இருந்தார்கள். எங்களுக்கு அவர்களால் ஆபத்து எனத் தோன்றவில்லை.
For what, we thought, had we to fear With our arms and provender, load on load, Our towering battlements, tier on tier, And friendly allies drawing near On every leafy summer road.	நாங்கள் ஏன் அச்சம் கொள்ள வேண்டும் ? எங்களிடம் ஆயுதங்களும், உணவும் ஏராளமாய் இருந்தன. அடுக்கின் மேல் அடுக்காக எங்கள் கோபுரம் போல் உயர்ந்த கோட்டை. எங்கள் சகாக்களான தோழமைப்படைகள் வேளிற்கால இலையுதிர்ந்த சாலைகளில் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர்.
Our gates were strong, our walls were thick, So smooth and high, no man could win A foothold there, no clever trick Could take us dead or quick, Only a bird could have got in.	எங்கள் கதவுகள் வலியன. எங்கள் சுவர்கள் கனமானவை. வழுவழுப்பாய் உயரமானவை. எந்த மனிதனும் அங்கு உள்ளே காலடியை வைத்து எங்களை வெல்ல முடியாது. எந்த தந்திரத்தாலும், எங்களை உயிருடனோ, பிணமாகவோ கைப்பற்ற இயலாது. ஒரு பறவை மட்டுமே உள்ளே நுழைய இயலும்.
What could they offer us for bait? Our captain was brave and we were true...	எங்களுக்கு எந்தப்பொருளை ஆசை காட்டித்தூண்ட முடியும்? எங்கள் படைத்தலைவன் தீரமும், வாய்மையும் கொண்டவன்.

There was a little private gate, A little wicked wicket gate. The wizened warder let them through.	அங்கே ஒரு சிறு ரகசிய வாசல் இருந்தது. சிறிய, துச்சுமமான திட்டி வாசல் அது. ஒரு கிழட்டு வாயிற்காப்போன், எதிரிகளை அதன் வழியே உள்ளே அனுப்பி விட்டான்.
Oh then our maze of tunneled stone Grew thin and treacherous as air. The cause was lost without a groan, The famous citadel overthrown, And all its secret galleries bare.	எங்கள் ரகசிய சுரங்கத்தின் பாதைகள் யாவுமே சுருங்கி, காற்றைப்போலே சதி நிகழ்ந்து போனது. ஒரு முனகல் சத்தமின்றி, நாங்கள் தோற்றுப்போனோம். புகழ் பெற்ற கோட்டை வெற்றி கொள்ளப்பட்டது. அதன் ரகசிய அரங்குகள் யாவருக்கும் தெரிந்து போயின.
How can this shameful tale be told? I will maintain until my death We could do nothing, being sold: Our only enemy was gold, And we had no arms to fight it with.	இந்த வெட்கக்கேட்டை எப்படிச்சொல்வது ? என் இறப்பு வரை நான் இதைச்சொல்லிக்கொண்டிருப்பேன். நாங்கள் விலை போய் விட்டோம். எங்களால், ஒன்றுமே செய்ய இயலவில்லை. எங்கள் ஒரே விரோதி தங்கமே (பணம்). அதை எதிர் நின்று போரிட எங்களிடம் ஆயுதங்கள் இல்லை

PICTURES FOR UNDERSTANDING

		
The Castle with high tower	High and strong walls	Captain – Brave
		
Soldiers – loyal	Enough Arms (Weapons)	Stock - Food
		
Ready to shoot	An old guard at wicked gate	Gold-Treachery
		
Enemies came into the castle	The castle became weak & thin	Don't want to disclose the tale

APPRECIATION QUESTION

1. *All through the summer at ease we lay,
And daily from the turret wall*

We watched the mowers in the hay

a) Who does we refer to?

We refers to **the soldiers** guarding the castle.

b) How did the soldiers spend the summer days?

The soldiers spent their summer days **relaxing at ease** as their castle was **safe and secure**.

c) What could they watch from the turret wall?

They could watch the **mowers working** from the turret wall.

2. *Our gates were strong, our walls were thick,
So smooth and high, no man could win.*

a) How was the castle?

The castle was **safe**.

b) What was the firm belief of the soldiers?

The soldiers firmly believed that it was **not humanly possible to capture their strong fort**.

3. *A foothold there, no clever trick
Could take us dead or quick,
Only a bird could have got in.*

a) What was challenging?

Climbing the **high walls of the castle** was challenging.

b) Which aspect of the castles strength is conveyed by the above line?

The strength of the **high and thick walls** of the castle is conveyed by the above line.

4. *Oh then our maze of tunneled stone
Grew thin and treacherous as air.*

*The castle was lost without a groan,
The famous citadel overthrown,*

a) Bring out the contrast in the first two lines.

Stony walls of the castle have become **thin** due to **treachery**.

b) What happened to the castle?

The castle **fell into the hands** of the **enemies**.

5. *We could do nothing, being sold.*

a) Why couldn't they do anything?

They couldn't do anything as the strong fort was **conquered due to treachery**.

b) Why did they feel helpless?

They felt helpless as **they had a traitor among them** inside the castle.

6. *And the enemy half a mile away
They seemed no threat to us at all*

a) Where was the enemy?

The enemy was **just half a mile away** from the castle.

b) Why didn't they seem to be a threat?

They didn't seem to be a threat **due to the height of the castle**.

7. *For what, we thought, had we to fear
With our arms and provender, load on load*

a) What do you mean by 'provender'?

Provender means **food**.

b) Did they actually fear anything?

No, they didn't fear anything.

c) Explain 'load on load'.

The fortress is ready and prepared with **ample weapons and food stored to withstand a siege**.

8. *Our towering battlements, tier on tier,
And friendly allies drawing near
On every leafy summer road.*

a) What are 'towering battlements'?

Towering battlements are **tall towers with openings to shoot the enemies**.

b) What does 'friendly allies' mean?

'Friendly allies' means **supporting nations or armed forces**.

9. *What could they offer us for bait?*

a) Who is the speaker?

A **soldier on guard** of the castle is the speaker.

b) Whom does they refer to?

'They' refers to **the enemies**.

c) What is bait?

Bait is **something offered** to a person to entice him to **do something wrong**.

10. *Our captain was brave and we were true....*

a) Where was the captain?

The captain was **fighting to save the castle**.

b) What are the qualities discussed here?

The qualities discussed in the above line are

✓ Bravery of the captain.

✓ Loyalty of his soldiers.

c) What does the line convey?

It conveys the **atmosphere of confidence within the castle** before the invasion.

11. *There was a little private gate,*

A little wicked wicket gate.

a) Where was the little private gate?

The little private gate was **in the castle**.

b) Why was the gate wicked?

The gate was wicked as it became the **point of entry for the enemies**.

c) What is a wicket gate?

Wicket gate means a **small gate beside a large one** for use of people on foot.

12. *The wizened warder let them through.*

a) Explain 'wizened warder'

Wizened warder is **an aged or old guard**.

b) Who were let in?

The **enemies** were let into the castle.

c) Who let them in?

An **old guard** let them into the castle.

d) Why did he let them in?

He let them in as **he was bribed** for his treachery.

e) What was the consequence?

The **guard's disloyalty** led to the fall of the castle.

13. *The famous citadel overthrown,*

And all its secret galleries bare.

a) What is a citadel?

Citadel is a **safe and strong fort**.

b) How was it overthrown?

It was overthrown because of the **betrayal of one of the inhabitants** of the castle.

c) Why are the galleries bare?

The galleries are bare as **their occupants might have been killed** in the war.

14. *How can this shameful tale be told?*

a) What is a tale?

A tale is a **story with interesting happenings**.

b) What was the shameful tale?

The narrator calls **the fall of the castle due to disloyalty** as a shameful tale.

c) Why can't the tale be told?

The tale can't be told since **it was about their shameful loss**.

15. *Our only enemy was gold,*

And we had no arms to fight it with.

a) Who was their enemy?

Gold was their enemy.

b) Why does the narrator call it as their enemy?

Gold was **used as a bait to conquer the castle**. So the narrator calls gold as their enemy.

c) Why didn't they have weapons to fight gold?

Gold, an invisible enemy, controls the greedy human heart. So they didn't have the weapons to fight gold.

POETIC DEVICES

FIGURES OF SPEECH:

1) A little wicked **wicket gate**.

- Personification

2) Oh then our maze of **tunneled stone**

- Metaphor

3) Grew thin and treacherous **as air**.

- Simile/ Personification

4) How can this **shameful tale** be told?

- Rhetoric question

5) Our only **enemy** was **gold**,

- Personification

ALLITERATION:

a) With our arms and provender, load on load.	→ <u>a</u> rms- <u>a</u> nd
b) A little wicked wicket gate.	→ <u>w</u> icked- <u>w</u> icket
c) The wizened warder let them through.	→ <u>w</u> izened- <u>w</u> arder; <u>t</u> hem- <u>t</u> hrough
d) Our towering battlements, tier on tier.	→ <u>t</u> owering- <u>t</u> ier
e) How can this shameful tale be told?	→ <u>t</u> ale- <u>t</u> old

RHYME SCHEME & RHYMING WORDS:

1. All through that summer at ease we lay,
And daily from the turret wall
We watched the mowers in the hay
And the enemy half a mile away

Rhyming words : lay-hay-away

Rhyme scheme : abaa

2. Oh then our maze of tunneled stone
Grew thin and treacherous as air.
The cause was lost without a groan,
The famous citadel overthrown,

Rhyming words : stone-groan-overthrown

Rhyme scheme : abaa

EXPLAIN WITH REFERENCE TO THE CONTEXT - ERC

Poem: The Castle by Edwin Muir

Clue words:

Turret, mowers, provender, battlements, tier, allies, foothold, bait, maze, wicked, wicket gate, treacherous, citadel, overthrown

Common to all the lines:

Context:

Poem : The Castle

Poet : Edwin Muir

Explanation:

The poem is an allegory which narrates about the downfall of a mighty castle due to disloyalty. The soldiers in the castle never suspected that such a fall was possible. With the height of the castle and its fortifications, along with the nearness of “allies” to assist, there was never a doubt in the soldiers’ minds about the safety of the castle. Greed for gold instigates an aged guard to open the wicket gate for the enemies. The strong castle becomes weak and thin. Weaponless and clueless to tackle their enemy ‘gold’, the army falls a prey to it and the castle is captured.

Comment:

No warfare can tackle human greed.

1. They seemed no threat to us at all.

Context:

Poem : The Castle

Poet : Edwin Muir

Explanation:

When an army spots its enemy, it usually charts out a plan to tackle the situation. But the strength of the physical surroundings of the castle made the

soldiers confident and they waited without much stress in a relaxed stance. The approach of their enemy didn’t seem to pose a threat for their safety. With friendly allies in the surroundings and with loads of weapons and ration in store to tackle a siege the chance of danger was completely eliminated from their minds.

Comment:

Over confidence makes us overlook even a grave situation

2. How can this shameful tale be told?

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The Castle tells the story of the fall of a well fortified fort guarded by a loyal army. The impenetrable castle has plenty of arms and food; their allies are nearby; the castle gates are strong; and the walls are high, thick, and smooth. Yet these men are defeated when the enemy bribes one of their own guard who lets the enemy soldiers through a little gate. The narrator lamented over the disloyalty of the useless warder and also decided not to disclose this shameful story to anyone.

Comment:

Betrayal degrades the physical strength of even a powerful pack of warriors.

3. I will maintain until my death

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The strong castle became weak and thin because of the greedy disloyal warder. The citadel was captured by the enemies for gold. The narrator is shocked at the betrayal of one of his men. The narrator lamented over the disloyalty of the useless warder and also decided not to disclose this shameful story to anyone. The narrator resolves to maintain the secrecy of their shameful loss till his death.

Comment:

Disloyalty is an unseen enemy from within.

4. Our only enemy was gold

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The castle was too expertly protected by the surrounding fortress. No chance of danger existed with the thick walls and strong gates. The soldiers felt sure that they could tackle their enemy with their loyal army. Unfortunately one of their men betrays them and allows the enemy in through the wicket gate.

Tragedy befalls as the enemy defeats and captures the citadel. Weaponless and clueless to tackle their enemy 'gold', the army becomes a prey to it.

Comment:

Greedy minds can never escape the clutches of gold.

5. Our gates were strong, our walls were thick

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The soldiers are so confident of their fort with 'strong gate' and 'thick walls' that they lay off their concern about its security. The physical strength of the castle makes them stress free and relaxed. All threats the soldiers noticed were seen so insignificant due to the indomitable strength of the fort. The height of the castle shows its dominance over the enemy. With that mind frame, these soldiers were confident that nothing could endanger them and nothing could draw them out of the castle into the danger.

Comment:

Perils go unseen when overconfidence rules the hour.

6. A foothold there, no clever trick

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

No man could win against the towering obstacles of the castle. Only something that could soar as high as the tier like a bird could bring damage to the fort. So the narrator feels that their position is solid and stable in the castle. They never suspected that a fall was possible with the height of the castle. They pride themselves on the towering battlements and on their maze of tunneled stone which could defeat any clever trick of their enemies to enter the castle.

Comment:

Physical strength would allow us to overlook internal flaws.

7. What could they offer us for bait?

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The soldiers were fearless with their fortress, so battle ready and prepared. Tier on tier with armed soldiers guarding the towering battlements; we can

feel their assurance that nothing dangerous could touch them. The fear of the enemies gets further diminished with the bravery of their captain who is leading an army of loyal soldiers. The narrator is not only confident of the physical strength of his castle but also has immense belief in the morality of his men. It makes him feel that nothing and no one could conquer their fortress.

Comment:

Military conflicts make us leave morality aside.

8. Our captain was brave and we were true....

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The narrator believed that the castle was absolutely safe because their captain was brave and the soldiers were loyal. The narrator is not only confident of the physical strength of his castle but also has immense belief in the morality of his men. It makes him feel that nothing and no one could conquer their fortress. The enemy could not use bait for their entry inside the castle. This greatly diminished the chances for the fall of the castle.

Comment:

If bravery leads, loyalty will follow.

9. A little wicked wicket gate.

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The castle's fortune-turning event takes place with the opening of the wicked wicket gate for the enemies by the old guard. The overcoming of the castle by the invading force occurs due to this act of betrayal. The inhabitants of the castle spent so much time being comfortable and confident against the outside forces that they allowed that confidence to blind them to what was inside.

Comment:

Little mean acts hinder the path to success.

10. Grew thin and treacherous as air.

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The strong castle becomes weak and thin because of a greedy disloyal warder. When the stony walls of

the castle became thin due to treachery, it became an easy victim to its enemy. They walk in easily through the secret gallery and the intricate paths of the castle to confront the soldiers. Morality is laid aside when the guard opens the 'wicket gate' favouring the enemies for the bribe he had received. Thus treachery leads to the unexpected fall of the maze of tunneled stone.

Comment:

Loyalty gets shattered when greed steps into the human heart.

11. And we had no arms to fight it with.

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

Betrayal paved way for the enemy into the castle. The shocked soldiers put up a poor fight that they lost without a groan and the famous citadel was overthrown. The simplicity of this overtaking is attributed to the fact that the soldiers were weaponless and clueless to tackle their enemy 'gold'. If it had been a military combat, their defenses against the invasion would have been more successful.

Comment:

More watchful thoughts could seal the path for hidden dangers.

12. We could do nothing, being sold;

Context:

Poem : The Castle **Poet :** Edwin Muir

Explanation:

The poem builds an atmosphere of confidence within the castle which gets shattered with the enemy's invasion. Betrayal from within the castle leads to the fall of the mighty citadel. The strong castle becomes weak and thin because of a greedy disloyal warder. Since the focus was so completely on the dangers around them, they become clueless when betrayal from within brings them down. As their confidence gets shattered, they get blindfolded to the happenings around them.

Comment:

Confidence boosts the morale of even a lay man in adversity.

PARAGRAPH FOR GIFTED STUDENTS

- How safe was the castle? How was it conquered?
- Bring out the contrasting picture of the castle as depicted in stanzas 3 and 5.
- Human greed led to the mighty fall of the citadel. Explain.

Poem	: The Castle
Poet	: Edwin Muir
Theme	: Money mends human minds

The poem 'The castle' by Edwin Muir is an allegory on the materialistic greed that can bring down even great empires with flawless fortified forts. The narrative poem builds an atmosphere of confidence within the castle which gets shattered with the enemy's invasion. Betrayal from within the castle leads to the fall of the mighty citadel. The narration ends with a note of shame on the capture of the well guarded castle by treachery and not by a brave combat.

Destructive Strength Doesn't Care About Morality

The soldiers are so confident of their fort with 'strong gate' and 'thick walls' that they lay off their concern about its security. The physical strength of the castle makes them stress free and relaxed. Moreover

- With the absence of enemies in the proximity
- With friendly allies in the surroundings
- With loads of weapons and ration in store to tackle a siege, the chance of danger was completely eliminated from their minds.

Our Captain Was Brave And We Were True

A brave captain with his loyal soldiers would stop the enemies at vicinity. In spite of such an advantageous position, the castle falls. Armed confrontation breeds betrayal on either side. Accordingly the enemy succeeds through crooked means.

Everything Is Fair In The Game Of War

The strong castle becomes weak and thin because of a greedy disloyal warder. The enemies walk in through the secret gallery and the intricate paths of the castle to confront the soldiers. Loyalty gets shattered when greed steps into the human heart. Morality is laid aside when the guard opens the 'wicket gate' favouring the enemies for the bribe he had received. Thus the unexpected fall of the 'maze of tunneled stone' is a shameful tale of treachery, betrayal and disloyalty.

The mighty towering battlements and the nearness of the allies ensure security to the castle. But the ingredient for the castle's downfall came from within. The army too proud of its physical strength crumbled before human avarice to gold. The unexplored inward threat shackles their stability. Weaponless and clueless to tackle their enemy 'gold', the army falls a prey to it.

Betrayals Form Loopholes In The Chronicles Of Great Empires

PARAGRAPH FOR AVERAGE STUDENTS

Poem : The Castle
Poet : Edwin Muir
Theme : Mighty fall of a fort

The soldiers of the castle were **stress-free and relaxed**. They were **confident** of their castle's **physical strength**. They were **fearless** because the castle had **high walls** and **thick gates**. Their castle was **well fortified** and they had **enough stock of weapons and food**. Their **friendly allies too were nearby** to support them in danger. They **stood one above the other** on the tower watching to shoot the enemy at sight. Their **captain was brave** and the **soldiers were loyal**. The **enemy** could not **use bait for its entry**. But there was a **wicket gate** guarded by a **wicked guard**. He **let in the enemies**. The **strong** castle **became weak** and **thin** because of the **greedy disloyal warder**. The citadel was **captured** by the enemies **for gold**. The **narrator** didn't want to **tell the tale to anybody**. He felt **shameful** to **disclose the truth** that **betrayal was the cause** of the **downfall**.

PARAGRAPH FOR LATE BLOOMERS

- The castle was **very strong** with **high walls**.
- They had **enough food** and **arms**.
- So the **soldiers were stress free**.
- An **old guard** opened the gate to **enemies for gold**.
- The **enemies walked into** the castle easily.
- The castle **fell into their hands**.
- The soldier was **very sad** as they were **sold for gold**.

TEXTUAL EXERCISES

TEXTBOOK EXERCISES: (PAGE-20)

1. Based on your understanding of the poem, answer the following questions in one or two sentences each.

a) Who is the narrator in the poem?

The narrator in the poem is a soldier.

b) How long had the soldiers been in the castle?

The soldiers had been in the castle all through the summer.

c) Why were the soldiers in the castle fearless?

The soldiers in the castle were fearless because the castle had high walls and thick gates.

d) Where were the enemies?

The enemies were just half a mile away.

e) Why does the narrator say that the enemy was no threat at all?

The narrator says that the enemy was no threat at all because their castle was well fortified and they had enough stock of weapons and ration. Their friendly allies too were nearby to support them in danger.

f) Did the soldiers fight with the enemies face to face?

The soldiers didn't fight with the enemies face to face as they entered the castle secretly through the wicket gate after bribing a guard.

g) Who had let the enemies in?

An old guard at the wicket gate had let the enemies in.

h) How did the enemies enter the castle?

The enemies entered the castle secretly through the wicket gate after bribing a guard.

i) Why were the secret galleries bare?

The secret galleries were bare because the enemy army had killed the soldiers who were on duty there.

j) What was the 'shameful act'?

Getting bribed to betray and to be disloyal was the shameful act.

k) Why didn't the narrator want to tell the tale to anybody?

The narrator didn't want to tell the tale to anybody as he felt shameful to disclose the truth that betrayal was the cause of the downfall of the castle.

l) Why did the narrator feel helpless?

The narrator felt helpless because they were unaware of the warfare against treachery.

m) Who was the real enemy?

Gold was their real enemy.

2. Read the poem again and complete the summary using the words given in box.

Stanzas 1-3

'The Castle' by Edwin Muir is a moving poem on the capture of a well-guarded castle. The soldiers of the castle were totally stress-free and relaxed. They were confident of their castle's physical strength. Through the turrets they were able to watch the mowers and no enemy was found up to the distance of half-a-kilometre and so they seemed no threat to the castle. They had plenty of weapons to protect them and a large quantity of RATION in stock to take care of the well-being of the soldiers inside the castle. The soldiers stood one above the other on the tower watching to shoot the enemy at sight. They believed that the castle was absolutely safe because their captain was brave and the soldiers were loyal.

Stanzas 4-6

Even by a trick no one but the birds could enter. The enemy could not use a bait for their entry inside the castle. But there was a wicket gate guarded by a wicked guard. He let in the enemies inside the famous citadel that had been known for its secret gallery and intricate path. The strong castle became weak and thin because of the greedy disloyal warder. The citadel was captured by the enemies for gold. The narrator lamented over the disloyalty of the useless warder and also decided not to disclose this shameful story to anyone. He was helpless and wondered how he would keep this truth to himself. He regretted not finding any weapon to fight with the enemy called 'gold'.

6. Read the poem and complete the table with suitable rhyming words. (PAGE-22)

lay	hay
wall	all
fear	near
load	road

LISTENING

(Listening Text is in Page-209)

The Soldier

If I should die, think only this of me.
That there's some corner of a foreign field
That is forever England There shall be
In that rich earth a richer dust concealed
A dust whom England bore, shaped, made aware,
Gave once her flowers to love and her ways to roam;
A body of England's, breathing English air,
Washed by the rivers, blest by suns of home.
And think, this heart, all evils shed away,
A pulse in the eternal mind, no less
Gives somewhere back the thoughts by England
given;
Her sights and sounds; dreams happy as her day;
And laughter, learnt of friends; and gentleness,
In hearts at peace under an English heaven.

Rupert Brooke.

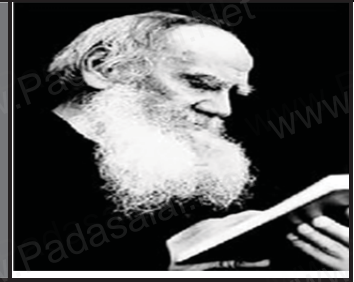
Supplementary-1

God Sees the Truth, But Waits

தேவன் உண்மையைப்பார்க்கிறார்,

ஆனால் காத்திருக்கிறார்

Leo Tolstoy

About The Author:-

Leo Tolstoy was born on September 9, 1828, in Tula Province, Russia. He is best known for the novels War and Peace (1869) and Anna Karenina (1877), often cited as pinnacles of realist fiction. He first achieved literary acclaim in his twenties with his semi-autobiographical trilogy, Childhood, Boyhood, and Youth and Sevastopol Sketches, based upon his experiences in the Crimean War. Tolstoy's fiction includes dozens of short stories and several novellas such as The Death of Ivan Ilyich (1886), Family Happiness, and Hadji Murad. He also wrote plays and numerous philosophical essays. Tolstoy died on November 20, 1910 in Astapovo, Russia.

ஆசிரியரைப் பற்றி:

லியோ டால்ஸ்டாய் ஒரு ரஷிய எழுத்தாளர். இவர் எழுதிய புதினங்களான, "போரும், சமாதானமும்", "அன்னா கரீனினா" போன்ற படைப்புகளுக்காக இவர் போற்றப்படுகிறார். துல்லியமான உரைநடை வருணிப்பினால் இவரது கதைகள் தனித்துவம் பெற்றுத்திகழ்கின்றன. மெய்யான புனைகதை என்ற ரீதியில் இவரது கதைகள் விமர்சிக்கப்படுகின்றன. ஒரு ஆழ்ந்த, கிறித்தவ மதப்பற்றாளரான இவர், தன்னுடைய விவசாயப்பண்ணையில் வேலை செய்த அனைவருக்கும் வீடு கட்டிக்கொடுத்தார். இறைப்பற்று நிரம்பப்பெற்றவர் என்பதால், தன்னுடைய சொத்துக்கள் யாவுமே தன்னுடையவை அல்ல என்றும், அவை ஏழைகளுக்காக தரப்படுவதற்காக இறைவன் தனக்குத்தந்தவை என்றும் சொன்னார் டால்ஸ்டாய். இவர் சிறுகதைகளும், குறுநாவல்களும், நாடகங்களும், தத்துவம் சார்ந்த கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். உலகின் சிறந்த எழுத்தாளர்களைப்பட்டியல் இட்டால், அவற்றில் சில பெயர்கள் கண்டிப்பாய் இடம் பெறும். ஹென்றி ஜேம்ஸ், ஆண்டன் செகாவ், சார்லஸ் டிக்கன்ஸ், சாமர்செட் மாம். இவற்றில், சந்தேகமில்லாமல், லியோ டால்ஸ்டாயையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

சாராம்சம் : செய்யாத குற்றத்திற்காக சிறை சென்ற அக்சியானவ் என்ற வணிகனின் கதை

SUPPLEMENTARY TRANSLATION

STORY	தமிழாக்கம்
PAGE-24	
Here is a story about faith, forgiveness, freedom and acceptance of a young merchant named Aksionov, who was sent to prison for a crime he didn't commit.	நம்பிக்கை, மன்னிப்பு, சுதந்திரம், மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகியவைகளை கொண்ட இளம் வணிகன் அக்சியானவ் என்பவனின் கதை இதோ. இவன் செய்யாத குற்றத்திற்காக சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டான்.
In the town of Vladimir lived a young merchant named Ivan Dmitrich Aksionov. He had two shops and a house of his own.	விளாதிமிர் என்ற ஊரில், திமித்ரியிச் அக்சியானவ் என்ற இளம் வணிகன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு இரண்டு கடைகளும், ஒரு சொந்த வீடும் இருந்தது.
Aksionov was a handsome, fair-haired, curly-headed fellow, full of fun, and very fond of singing. When quite a young man he had been given to drink, and was riotous when he had had too much; but after he married he gave up drinking, except now and then.	அக்சியானவ் நல்ல வசீகரமான தோற்றம் கொண்டவன். அழகிய தலைமுடி, சுருள் சுருளான தலைமுடி கொண்டவன். நல்ல வேடிக்கையான ஆள். பாட்டுப்பாடுவதில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவன். அவன், இளைஞனாய் இருந்த போது, குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையானான். அதிகமாய் குடித்து விட்டாலோ, முரட்டுத்தனமாய் சண்டையிடக்கூடியவன். ஆனால், அவனுக்கு திருமணமானதும், அவன் குடிப்பழக்கத்தை விட்டு விட்டான். அதன் பிறகு, எப்போதாவது அவன் குடிப்பதுண்டு.
One summer Aksionov was going to the Nizhny Fair, and as he bade good-bye to his	ஒரு வேனிற்சாலை நாளில், அவன் நிழ்னி என்ற இடத்தில் நடக்க இருந்த சந்தைக்குப்புவடுவதற்காக தயாராகிக்கொண்டிருந்தான்.

family, his wife said to him, "Ivan Dmitrich, do not start to-day; I have had a bad dream about you."	அவன், தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு பிரியாவிடை தந்த போது, அவனது மனைவி அவனிடம், "இவான் திமித்ரியிச், நீங்க இன்னிக்கு புறப்பட்டு போக வேணாம். நான் உங்களைப்பத்தி ஒரு கனா கண்டேன்" என்றான்.
Aksionov laughed, and said, "You are afraid that when I get to the fair I shall go on a spree."	அக்சியானவ் சிரித்து விட்டு சொன்னான், "நான் அந்த சந்தைக்குப்போனா, அங்க போயி, குதியாட்டம் போடுவேன்னு நெனைக்கிறியா?"
His wife replied: "I do not know what I am afraid of; all I know is that I had a bad dream. I dreamt you returned from the town, and when you took off your cap I saw that your hair was quite grey."	அவனது மனைவி சொன்னான், "நான் எதுக்காக பயப்படுறேன்னு தெரியல. ஆனா, எனக்கு ஒரு கெட்ட கனா வந்ததுன்னு மட்டும் தெரியும். நீங்க டவுனுக்குப்போயிட்டு திரும்பி வந்து, உங்க தொப்பியை தூக்குன போது, உங்க தலைமுடி மொத்தமும் வெள்ளையா இருந்ததைப்பாதேன்."
Aksionov laughed. "That's a lucky sign," said he. "See if I don't sell out all my goods, and bring you some presents from the fair."	அக்சியானவ் சிரித்தபடி சொன்னான், "அது அதிர்ஷ்டமான சகுனம் தான். என் கிட்ட இருக்கற எல்லா சரக்கையும் வித்துட்டு, உனக்கு அங்க சந்தையில ஏதாவது பரிசு வாங்கிட்டு வரேன் பாரு."
So he said good-bye to his family, and drove away.	எனவே, அவன் தன்னுடைய குடும்பத்திற்கு பிரியாவிடை தந்து விட்டு, பயணப்பட்டு போனான்.
When he had travelled half-way, he met a merchant whom he knew, and they put up at the same inn for the night. They had some tea together, and then went to bed in adjoining rooms.	அவன், தன்னுடைய பயணத்தில் பாதி வழி மாத்திரமே வந்திருந்த போது, அவனுக்குத்தெரிந்த ஒரு வணிகனைக்கண்டான். அவர்கள் இருவரும், அன்று இரவு ஒரே சத்திரத்தில் தங்கினார்கள். அவர்கள், சிறிது தேநீர் அருந்தினார்கள். பிறகு, அவர்கள் இருவரும் தனித்தனி அறைகளில் தூங்கினார்கள்.
It was not Aksionov's habit to sleep late, and, wishing to travel while it was still cool, he aroused his driver before dawn, and told him to put in the horses.	அக்சியானவிற்கு இரவில் தாமதமாகத் தூங்கிப் பழக்கமில்லை. காலையில், குளிர்ச்சி இருக்கும் போதே பயணப்பட்டுப் போவதற்காக, விடியும் முன்பே, அவன் தன்னுடைய குதிரையைத்தயார் செய்யச்சொன்னான்.
PAGE-25 Then he made his way across to the landlord of the inn (who lived in a cottage at the back), paid his bill, and continued his journey.	பிறகு, அதே சத்திரத்தின் பின்புறம் ஒரு வீட்டில் குடியிருந்த அந்த சத்திரத்தின் உரிமையாளனைச் சந்தித்து, வாடகைப்பணத்தை தந்து விட்டு, தனது பயணத்தை தொடர்ந்தான்.
When he had gone about twenty-five miles, he stopped for the horses to be fed. Aksionov rested awhile in the passage of the inn, then he stepped out into the porch, and, ordering a samovar to be heated, got out his guitar and began to play.	அவன், இருபத்தைந்து மைல்கள் பயணப்பட்டுப்போன பின்பு, தன்னுடைய குதிரையை நிறுத்தி, அதற்கு உணவளித்தான். அக்சியானவ், ஒரு சத்திரத்தில் சிறிது ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு, பிறகு, அதன் தாழ்வாரத்துக்கு வந்து, அங்கு சாம்வாரில் ¹ நீரைக்கொதிக்க வைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, தன்னுடைய கிதாரை வெளியே எடுத்து, அதை மீட்டி, ஒரு பாட்டுப்பாடத்துவங்கினான்.
Suddenly a troika drove up with tinkling bells and an official alighted, followed by two soldiers. He came to Aksionov and began to question him, asking him who he was and whence he came. Aksionov answered him fully, and said, "Won't you have some tea with me?" But the official went on cross-questioning him and asking him. "Where did you spend last night? Were you alone, or with a fellow-merchant? Did you see the other merchant this morning? Why did you leave the inn before dawn?"	திடீரென்று, அங்கு, மணிகள் ஒலியெழுப்பியபடி ஒரு த்ரோயக்கா ² வண்டி வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒரு அதிகாரி கீழே இறங்கினார். அவரைப்பின் தொடர்ந்து இரு சிப்பாய்கள். அவர், அக்சியானவிடம் வந்து, அவனிடம், அவன் யாரென்றும், அவன் எங்கிருந்து வருகிறானென்றும் விசாரிக்கத்தொடங்கினார். அக்சியானவ், அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு முழுமையான பதில் தந்து விட்டு, அவரிடம், "நீங்கள் என்னோடு தேநீர் அருந்த வருவீர்களா?" என்று கேட்டான். ஆனால், அந்த அதிகாரி, அவனை குறுக்குக்கேள்வி கேட்டு மேலும் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார். "நேத்து ராத்திரி நீங்க எங்க இருந்தீங்க? நீங்க தனியா இருந்தீங்களா அல்லது வேறொரு வியாபாரியோட இருந்தீங்களா? அந்த இன்னொரு வியாபாரியை இன்னிக்கு காலைல பாத்தீங்களா? விடியறதுக்கு முன்னாலேயே ஏன் சத்திரத்தை விட்டு புறப்பட்டுப்போனீங்க?"
Aksionov wondered why he was asked all these questions, but he described all that had	இந்தக்கேள்வியெல்லாம் எதுக்கு தன் கிட்ட அவர் கேக்குறாருன்னு, அக்சியானவ் ஆச்சரியப்பட்டான். ஆனா, என்ன நடந்ததுன்னு அவன்

happened, and then added, "Why do you cross-question me as if I were a thief or a robber? I am travelling on business of my own, and there is no need to question me."	விவரமா சொன்னான். "என் கிட்ட ஏதோ திருடன் கிட்டயோ அல்லது கொள்ளைக்காரன் கிட்டயோ கேள்வி கேக்குற மாதிரி நீங்க எதுக்கு இவ்வளவு தூரத்துக்கு கேள்வி கேக்குறீங்க? நான் என் சொந்த வியாபார விஷயமா போய்க்கிட்டு இருக்கேன். எதுக்காகவும் என்னைய கேள்வி கேக்கத்தேவையில்லை."
Then the official, calling the soldiers, said, "I am the police-officer of this district, and I question you because the merchant with whom you spent last night has been found with his throat cut. We must search your things."	பிறகு, சிப்பாய்களை அழைத்த அந்த அதிகாரி சொன்னார், "நான் இந்த ஜில்லாவுக்கு காவல் அதிகாரி. நேத்திக்கு ராத்திரி உங்க கூட தங்குன வியாபாரியோட கழுத்து வெட்டுப்பட்டு கிடக்கு. அதனால், நாங்க உங்களை கேள்வி கேக்குறோம். உங்க சாமான்களை நாங்க சோதனை போடணும்."
They entered the house. The soldiers and the police-officer unstrapped Aksionov's luggage and searched it. Suddenly the officer drew a knife out of a bag, crying, "Whose knife is this?"	அவர்கள் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். அந்த காவல் அதிகாரியும், சிப்பாய்களும் அக்சியானவின் சுமையைப்பிரித்து அதைத்தேடினார்கள். திடீரென்று, அவனது பையிலிருந்து, ஒரு கத்தியை வெளியே எடுத்த அதிகாரி, "இந்த கத்தி யாரோடது?" என்று கத்தினார்.
Aksionov looked, and seeing a blood- stained knife taken from his bag, he was frightened.	அக்சியானவ், தன்னுடைய பையிலிருந்து, ரத்தம் தோய்ந்த கத்தி வெளியே எடுக்கப்பட்டதைப்பார்த்து விட்டு, பயந்து போனான்.
"How is it there is blood on this knife?"	"இந்தக்கத்தியின் மேல் எப்படி ரத்தம் வந்தது?"
Aksionov tried to answer, but could hardly utter a word, and only stammered: "I--don't know--not mine." Then the police-officer said: "This morning the merchant was found in bed with his throat cut. You are the only person who could have done it. The house was locked from inside, and no one else was there. Here is this blood-stained knife in your bag and your face and manner betray you! Tell me how you killed him, and how much money you stole?"	அதற்கு பதில் சொல்ல அக்சியானவ் முயன்றான். ஆனால், அவனால் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியாதபடி தடுமாறினான். அவனுக்கு பேச்சு திக்கித்தடுமாறியது. "எனக்கு....தெரியாது....அது என்னோடது இல்லை" "இன்னிக்கு காலைல, கழுத்து வெட்டுப்பட்டு, அந்த வியாபாரி படுக்கைல இறந்து கிடக்குறாரு. நீ ஒருத்தன் தான் அத செஞ்சுருக்க. அந்த வீடு உள்புறமா பூட்டிக்கு. அந்த இடத்துல வேற யாரும் இல்லை. ரத்தக்கறை படிஞ்சு கத்தி உன்னோட பையில. அதுவுமில்லாம, உன்னோட முகமும், நடத்தையும் உன்னைய காட்டிக்குடுத்துருச்சு. அவரை, எப்படி கொலை செஞ்சேன்னு சொல்லு. எவ்வளவு பணம் அங்க இருந்து திருடுன?"
Aksionov swore he had not done it; that he had not seen the merchant after they had had tea together; that he had no money except eight thousand rubles of his own, and that the knife was not his. But his voice was broken, his face pale, and he trembled with fear as though he went guilty.	தான் கொலை செய்யலன்னு அக்சியானவ் சத்தியம் செஞ்சான். அவன், அந்த வியாபாரியை பாக்கவே இல்லை. அவனோட தேநீர் குடிக்கவே இல்லை. தன் கிட்ட, தன்னோட சொந்தப்பணம் எட்டாயிரம் ரூபிள் தவிர வேறு பணம் இல்லை. கத்தி அவனோடது இல்லை. ஆனா, அவனது குரல் உடைஞ்சு போச்சு. அவன் முகம் நிறமில்லாம மாறிப்போச்சு. தான் குற்றம் பண்ணிட்ட மாதிரி அவன் பயந்து நடுங்கினான்.
The police-officer ordered the soldiers to bind Aksionov and to put him in the cart. As they tied his feet together and flung him into the cart, Aksionov crossed himself and wept. His money and goods were taken from him, and he was sent to the nearest town and imprisoned there. Enquiries as to his character were made in Vladimir. The merchants and other inhabitants of that town said that in former days he used to drink and waste his time, but that he was a good man. Then the trial came on: he was charged with murdering a merchant from Ryazan, and robbing him of twenty thousand rubles.	காவல் அதிகாரி, அக்சியானவை கயிறுகளால் கட்டி, வண்டியில் ஏற்றும்படி சொன்னார். அவர்கள், அவனது கால்கலைக்கட்டி, வண்டிக்குள் எறிந்த போது, அக்சியானவ் தனது கைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அழுதான். அவனிடம் இருந்த பணமும், சாமான்களும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. அவனை அருகில் இருந்த நகரத்துக்கு கொண்டு சென்று, அங்கு சிறை வைத்தார்கள். வினாதிமிர் நகரில், அவனது நடத்தை எப்படியென்று விசாரணை செய்யப்பட்டது. அந்த ஊரில் இருந்த வியாபாரிகளும், பிற குடிமக்களும், அவன் முன்னாளில் குடிப்பழக்கத்தால் தன்னுடைய நேரத்தை தொலைத்ததையும், பிறகு, நல்ல மனிதனாக மாறியதையும் பற்றி சொன்னார்கள். பிறகு, விசாரணை வந்தது. ரியாஸான், என்ற நகரைசேர்ந்த வியாபாரியை அவன் கொன்று, அவனிடமிருந்து இருபதாயிரம் ரூபிள் பணத்தை கொள்ளையடித்ததாக அவன் மேல் குற்றச்சாட்டு வைக்கப்பட்டது.

PAGE-26

<p>His wife was in despair, and did not know what to believe. Her children were all quite small; one was a baby at her breast. Taking them all with her, she went to the town where her husband was in jail. At first she was not allowed to see him; but after much begging, she obtained permission from the officials, and was taken to him. When she saw her husband in prison-dress and in chains, shut up with thieves and criminals, she fell down, and did not come to her senses for a long time. Then she drew her children to her, and sat down near him. She told him of things at home, and asked about what had happened to him. He told her all, and she asked, "What can we do now?"</p>	<p>அவனது மனைவி விரக்தியில் இருந்தாள். எதை நம்புவது என்று அவளுக்கு தெரியவில்லை. அவளது பிள்ளைகள் எல்லாருமே சிறியவர்களாய் இருந்தனர். ஒரு பிள்ளை இன்னமும் மார்பில் பால் குடிக்கும் பிள்ளையாக இருந்தது. அந்தப்பிள்ளைகளையெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு, அவள் தனது கணவனை சிறை வைத்திருந்த நகருக்குச்சென்றாள். முதலில், அவளது கணவனைச்சந்திக்க அவளுக்கு அனுமதி தரப்படவில்லை. ஆனால், மிகவும் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்ட பிறகு, அவள், அதிகாரிகளிடமிருந்து அனுமதி பெற்று, அவனிடத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டாள். தன்னுடைய கணவன், இரும்புச்சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு, திருடர்களும், குற்றவாளிகளும் இருக்கும் இடத்தில் அடைக்கப்பட்டு இருப்பதைப்பார்த்ததும் அவள் அதிர்ந்து கீழே விழுந்தாள். அவள், தன் உணர்வுகளுக்கு வருவதற்கு அவளுக்கு நீண்ட நேரம் ஆனது. பிறகு, அவள் தனது பிள்ளைகளை தன் பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டு, அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். அவள், வீட்டில் நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி அவனிடம் பேசி விட்டு, அவனுக்கு எப்படி அது நடந்தது என்று கேட்டாள். அவன், அவனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டு, பிறகு அவனிடம், "இப்ப நாம் என்ன செய்வது?" என்று கேட்டாள்.</p>
<p>"We must petition the Czar not to let an innocent man perish."</p>	<p>"நாம் ஜார் மன்னருக்கு மனுச்செய்து, ஒண்ணுந்தெரியாத அப்பாவியை அழிஞ்சு போக விட வேண்டாமனு சொல்லுவோம்."</p>
<p>His wife told him that she had sent a petition to the Czar, but it had not been accepted.</p>	<p>அவனது மனைவி அவனிடம், அவள் ஏற்கனவே ஜார் மன்னனுக்கு மனுச்செய்ததாகவும், அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்றும் சொன்னாள்.</p>
<p>Aksionov did not reply, but only looked downcast.</p>	<p>அக்கியானவ் அதற்கு பதில் சொல்லவில்லை. அவன், தலையை மட்டும் கீழே கவிழ்த்தியபடி இருந்தான்.</p>
<p>Then his wife said, "It was not for nothing I dreamt your hair had turned grey. You remember? You should not have started that day." And passing her fingers through his hair, she said: "Vanya dearest, tell your wife the truth; was it not you who did it?"</p>	<p>பிறகு, அவன் மனைவி சொன்னாள், "உங்க தலைமுடி வெள்ளையாய் மாறும்னு நான் கனவு கண்டது விணாப்போகலை பாருங்க. உங்களுக்கு அது ஞாபகத்துல இருக்கா? நீங்க அன்னிக்கு புறப்பட்டு போயிருக்கக்கூடாது." என்றாள். அவனது தலைமுடியை தனது நகங்களால் கோதியபடி அவள் சொன்னாள், "என் செல்லம் வான்யா, உன் பொண்டாட்டி கிட்டயாவது உண்மையை சொல்லுப்பா. நீங்க தான் அதைச்செஞ்சீங்க?"</p>
<p>"So you, too, suspect me!" said Aksionov, and, hiding his face in his hands, he began to weep. Then a soldier came to say that the wife and children must go away; and Aksionov said good-bye to his family for the last time.</p>	<p>"அப்ப நீயுமா என்னை சந்தேகப்படுறா?" என்று அக்கியானவ் கேட்டபடி, தனது முகத்தை தனது கைகளால் மறைத்துக்கொண்டு அழுத்தொங்கினான். பிறகு, ஒரு சிப்பாய் அங்கு வந்து, அவளும், அவளது பிள்ளைகளும் அங்கிருந்து போக வேண்டுமென்று சொன்னான். அக்கியானவ் தனது குடும்பத்திற்கு கடைசி முறையாக பிரியாவிடை கொடுத்தான்.</p>
<p>When they were gone, Aksionov recalled what had been said, and when he remembered that his wife also had suspected him, he said to himself, "It seems that only God can know the truth; it is to Him alone we must appeal, and from Him alone expect mercy."</p>	<p>அவர்கள் போன பிறகு, அவள் என்ன சொன்னாள் என்பதையும், தனது மனைவியும் தன்னை சந்தேகப்படுகிறாள் என்பதையும் அவன் நினைத்துப்பார்த்த போது, அவன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான், "கடவுள் ஒருத்தருக்குத்தான் உண்மை தெரியும் போல. அவர் கிட்ட தான் நாம் முறையிடணும். அவரு கிட்ட இருந்து தான் கருணையை எதிர்பார்க்க முடியும் போல."</p>
<p>And Aksionov wrote no more petitions; gave up all hope, and only prayed to God.</p>	<p>அப்புறம், அதுக்கு மேலும் அக்கியானவ் நிறைய மனுக்களை எழுதி அனுப்பினான். ஆனா, நம்பிக்கையை எல்லாம் இழந்து போனான். அப்புறமா, கடவுள் கிட்ட வேண்டுதல் மட்டும் செய்ய ஆரம்பித்தான்.</p>
<p>Aksionov was condemned to be flogged and</p>	<p>அக்கியானவிற்கு சவுக்கடி தந்து, அவன் சுரங்க வேலைக்கு</p>

sent to the mines. So he was flogged with a knot, and when the wounds made by the knot were healed, he was driven to Siberia with other convicts.	அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று தண்டனை தரப்பட்டது. எனவே, அவன் முடிச்சுக்கள் போடப்பட்ட சவுக்கால் அடித்து தண்டிக்கப்பட்டு, அந்த முடிச்சுள்ள சவுக்கால் அடிபட்ட காயங்களெல்லாம் ஆறிய பின்பு, பிற குற்றவாளிகளுடன் சேர்க்கப்பட்டு, சைபீரியாவுக்கு கொண்டு போகப்பட்டான்.
For twenty -six years Aksionov lived as a convict in Siberia. His hair turned white as snow, and his beard grew long, thin, and grey. All his mirth went; he stooped; he walked slowly, spoke little, and never laughed, but he often prayed.	சைபீரியாவில், ஒரு குற்றவாளியாக இருபத்தாறு ஆண்டுகள் அவன் வாழ்ந்தான். அவனது தலைமுடி, வெண்பனி போல மாறியது. அவனது தாடி நீளமாகவும், மெலிதாகவும், சாம்பல் நிறமாகவும் வளர்ந்தது. அவனது சந்தோஷமெல்லாம் போய் விட்டது. அவனுக்கு கூன் விழுந்தது. அவன் மெதுவாகவே நடந்தான். கொஞ்சமாகவே பேசினான். சிரிக்கவேயில்லை. ஆனால், அடிக்கடி ஜெபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.
In prison Aksionov learnt to make boots, and earned a little money, with which he bought The Lives of the Saints. He read this book when there was light enough in the prison; and on Sundays in the prison-church he read the lessons and sang in the choir; for his voice was still good.	சிறையில், அக்சியானவ் பூட்ஸ் செய்யக்கற்றுக்கொண்டு, கொஞ்சம் பணத்தை சம்பாதித்துக்கொண்டான். அதை வைத்து, "புனிதர்களின் வாழ்க்கை" என்ற புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டான். சிறையில் போதுமான வெளிச்சம் இருந்த போது, அதை வாசித்தான். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில், சிறைக்குள் இருந்த திருச்சபையில், அவன் வேத பாடங்களை வாசித்து, குழுவுடன் கீர்த்தனம் பாடினான். அவனது குரல் இனிதாகவே இருந்தது.
PAGE-27	
The prison authorities liked Aksionov for his meekness, and his fellow -prisoners respected him: they called him "Grandfather," and "The Saint." When they wanted to petition the prison authorities about anything, they always made Aksionov their spokesman, and when there were quarrels among the prisoners they came to him to put things right, and to judge the matter.	அக்சியானவ் அடக்கமானவனாக இருந்ததால், சிறை அதிகாரிகள் அவனை விரும்பினார்கள். அவனது சக சிறைவாசிகள் அவனை மதித்தனர். அவர்கள், அவனை "தாத்தா" என்றும் "புனிதர்" என்றும் கூப்பிட்டனர். அவர்கள், சிறை அதிகாரிக்கு எந்த விஷயத்திற்காவது மனுச்செய்து கொள்ளும் போது, அவர்கள், அக்சியானவை தங்களது பிரதிநிதியாக நிறுத்தி பேச வைத்தனர். சிறைவாசிகளுக்குள் ஏதாவது தகராறு வரும் பொழுது, அந்தப்பிரச்சனையை தீர்த்து, முடிவு செய்யும்படிக்கு அவனிடம் வந்தார்கள்.
No news reached Aksionov from his home, and he did not even know if his wife and children were still alive.	அவனது வீட்டிலிருந்து எந்த தகவலும் அக்சியானவிற்கு வந்து சேரவில்லை. தனது மனைவியும், பிள்ளைகளும் உயிரோடாவது இருக்கிறார்களா என்பது கூட அவனுக்குத்தெரியாது.
One day a fresh gang of convicts came to the prison. In the evening the old prisoners collected round the new ones and asked them what towns or villages they came from, and what they were sentenced for. Among the rest Aksionov sat down near the newcomers, and listened with downcast air to what was said.	ஒரு நாள், சிறைக்கு புதிய தண்டனைக்கைதிகளை கொண்டு வந்தனர். அன்று மாலையில், பழைய சிறைவாசிகள், புதிய சிறைவாசிகளைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவர்கள், எந்த ஊர், எந்த கிராமம் என்றும், அவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் எதற்காக தண்டனை பெற்றார்கள் என்றும் விசாரித்தனர். அங்கு வந்த புதியவர்களுடன் அக்சியானவும் சேர்ந்து அமர்ந்து கொண்டு, என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதை தலை தாழ்த்தி கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.
One of the new convicts, a tall, strong man of sixty, with a closely-cropped grey beard, was telling the others what he had been arrested for.	அந்த புதிய தண்டனைக்குற்றவாளிகளில், அறுபது வயதான பலசாலியான ஒருவன், உயரமாகவும், வெண்ணிற தாடியை நெருக்கமாக வெட்டிக்கொண்டவனாயும் இருந்தான். அவன், தான் கைது செய்யப்பட்டதன் காரணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான்.
"Well, friends," he said, "I only took a horse that was tied to a sledge, and I was arrested and accused of stealing. I said I had only taken it to get home quicker, and had then let it go; besides, the driver was a personal friend of mine. So I said,	"நல்லது நண்பர்களே!:" ஒரு பனி வண்டியோட சேத்து வெச்சிருந்த ஒரு குதிரையைத்தான் நான் கொண்டுக்கிட்டு போனேன். என் வீட்டுக்கு வெரசா போறதுக்காக, அந்த குதிரையை எடுத்துக்கிட்டு போனேன். ஆனா, பெறகு அதைப்போகறதுக்கு விட்டுட்டேன்" என்று சொன்னேன். அதுவுமில்லாம, அதை ஓட்டிக்கிட்டு இருந்தவன்

<p>‘It’s all right.’ ‘No,’ said they, ‘you stole it.’ But how or where I stole it they could not say. I once really did something wrong, and ought by rights to have come here long ago, but that time I was not found out. Now I have been sent here for nothing at all... Eh, but it’s lies I’m telling you; I’ve been to Siberia before, but I did not stay long.”</p>	<p>என்னோட நண்பன் தான். அதனால், "அது ஒண்ணுமில்ல." என்று சொன்னேன். ஆனா, அவங்க சொன்னாங்க," நீ அதைத்திருட்டிட்டி". ன்னு. ஆனா, அதை நான் எங்க, எப்படி திருடினேன்னு சொல்ல முடியல." ஆனா, நான் ஒண்ணு செஞ்சேன். நியாயப்படி பாத்தா, அதுக்காக ரொம்ப நாளுக்கு முன்னயே இங்க வந்துருக்கணும். ஆனா, அந்த சமயத்துல என்னய கண்டு பிடிக்கல. இப்ப, ஒண்ணுமில்லாத விஷயத்துக்கு இங்க கொண்டு வந்துட்டாங்க... ஆனா, நான் ஒங்க கிட்ட சொல்றது பொய். ரொம்ப நாளைக்கு முன்னயே இங்க வந்துருக்கேன். ஆனா, இங்க ரொம்ப நாள் தங்கல." என்றான்.</p>
<p>“Where are you from?” asked some one.</p>	<p>"நீ எங்க இருந்து வர்ற?" என்று அங்கிருந்தவர்களில் ஒருத்தன் கேட்டான்.</p>
<p>“From Vladimir. My family are of that town. My name is Makar, and they also call me Semyonich.”</p>	<p>"நான் விளாதிமிர்ல இருந்து வர்றேன். என் குடும்பமும் அந்த ஊரு தான். என் பேரு மகர். என்னைய செமியோனிச்சுன்னு கூப்படுவாங்க."</p>
<p>Aksionov raised his head and said: “Tell me, Semyonich, do you know anything of the merchants Aksionov of Vladimir? Are they still alive?”</p>	<p>அக்சியானவ் தன்னுடைய தலையை உயர்த்திச்சொன்னான், "சொல்லு செமியோனிச், உனக்கு அங்க விளாதிமிர்ல இருந்த வியாபாரிகளான அக்சியானவ் குடும்பத்தைப்பத்தி தெரியுமா? அவங்க எல்லாரும் உயிரோட இருக்காங்களா?"</p>
<p>“Know them? Of course I do. The Aksionovs are rich, though their father is in Siberia: a sinner like ourselves, it seems! As for you, Gran’dad, how did you come here?”</p>	<p>"தெரியுமாவா? நல்லா தெரியும். அந்த அக்சியானவ் குடும்பம் ரொம்ப பணக்காரங்க. அவங்க அப்பா தான் சைபீரியாவில் இருக்காரு. நம்மள மாதிரி அவனும் ஒரு பாவியோன்னு தெரியுது. நீங்க எப்படி இங்க வந்தீங்க தாத்தா?"</p>
<p>Aksionov did not like to speak of his misfortune. He only sighed, and said, “For my sins I have been in prison these twenty-six years.”</p>	<p>தன்னோட கஷ்டத்தைப்பத்தி அக்சியானவ் பேச விரும்பல. அவன் பெருமூச்சு விட்டுட்டு, சொன்னான், "என்னோட பாவத்துக்காக நான் இங்க ஜெயில்ல இருபத்தாறு வருசமா இருக்கேன்."</p>
<p>“What sins?” asked Makar Semyonich.</p>	<p>"என்ன பாவம்?" ன்னு மகர் செமியோனிச் கேட்டான்.</p>
<p>But Aksionov only said, “Well, well--I must have deserved it!” He would have said no more, but his companions told the newcomers how Aksionov came to be in Siberia; how someone had killed a merchant, and had put the knife among Aksionov’s things, and Aksionov had been unjustly condemned.</p>	<p>அக்சியானவ் சொன்னான், "அது, எனக்கு அது வேண்டியது தான்." அதுக்கு மேல அவன் பேச முடியல.. ஆனா, அவன் கூட இருந்தவங்க புதுசா வந்தவங்க கிட்ட, அவன் எப்படி சைபீரியாவுக்கு வந்தான்னு சொன்னாங்க. எவனோ ஒருத்தன், எப்படி, கூட இருந்த ஒரு வியாபாரியை கொன்னானும், அப்படி செஞ்சுட்டு அந்த கத்தியை எப்படி அக்சியானவ் வெச்சுருந்த சாமான்களோட சேத்து வெச்சுட்டானும் சொன்னான். அதனால், அக்சியானவ் எப்படி அநியாயமா தண்டிக்கப்பட்டானும் சொன்னாங்க.</p>
<p>PAGE-28 When Makar Semyonich heard this, he looked at Aksionov, slapped his own knee, and exclaimed, “Well, this is wonderful! Really wonderful! But how old you’ve grown, Gran’dad!”</p>	<p>இதை மகர் செமியோனிச் கேட்டதும், அவன் அக்சியானவைப்பார்த்து, தன்னோட முழங்கால்ல அடிச்சுக்கிட்டு சொன்னான், "இது ரொம்ப பிரமாதம் ! உண்மையிலேயே ரொம்ப பிரமாதம். ஆனா, நீங்க இவ்வளவு வயசானவரா வளர்ந்துட்டீங்களே தாத்தா !"</p>
<p>The others asked him why he was so surprised, and where he had seen Aksionov before; but Makar Semyonich did not reply. He only said: “It’s wonderful that we should meet here, lads!”</p>	<p>மற்றவர்கள், அவன் ஏன் ஆச்சரியப்பட்டானும், அவன் அக்சியானவை அதுக்கு முன்னாடி எங்க பாத்தானும் கேட்டார்கள். ஆனா, மகர் செமியோனிச் அதுக்கு பதில் சொல்லவில்லை. அவன் சொன்னான், "நாம சந்திக்கணும்னு இங்க வந்தது ரொம்ப பிரமாதமானது தோழர்களே!"</p>
<p>These words made Aksionov wonder whether this man knew who had killed the merchant; so he</p>	<p>இந்த வார்த்தைகளைக்கேட்ட அக்சியானவ், உண்மையிலேயே இந்த மனிதன் தான் அந்த வியாபாரியை கொலை</p>

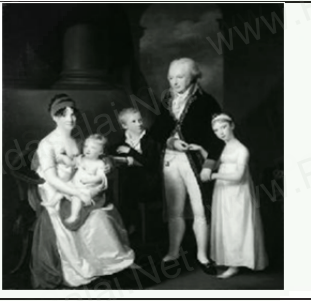

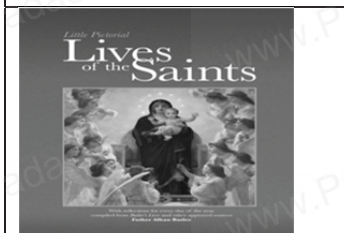
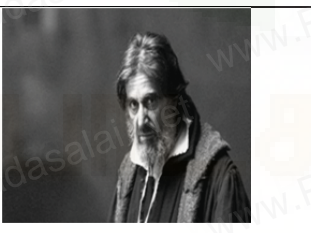

said, "Perhaps, Semyonich, you have heard of that affair, or maybe you've seen me before?"	பண்ணியிருப்பானான்னு எண்ணினான். எனவே, அவன் சொன்னான், "ஒரு வேளை, மகர் செமியோனிச், நீ அந்த விஷயத்தைப்பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கியா அல்லது நீ ஒரு வேளை என்னைய இதுக்கு முன்னாடி பாத்துருக்கியா?"
"How could I help hearing? The world's full of rumours. But it's a long time ago, and I've forgotten what I heard."	"நான் எப்படி கேக்காம இருக்க முடியும்? இந்த உலகம் பூராவும் பொரளி பேசுது. ஆனா, அதைப்பத்தி ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னாடி கேள்விப்பட்டேன். நான் கேள்விப்பட்டதையும் மறந்துட்டேன்."
"Perhaps you heard who killed the merchant?" asked Aksionov.	"ஒரு வேளை அந்த வியாபாரியை யார் கொன்னதுன்னு நீ கேள்விப்பட்டியா?"
Makar Semyonich laughed, and replied: "It must have been him in whose bag the knife was found! If some one else hid the knife there, 'He's not a thief till he's caught,' as the saying is. How could any one put a knife into your bag while it was under your head? It would surely have woke you up."	மகர் செமியோனிச் சிரித்து விட்டு சொன்னான், "யாரோட பையில் கத்தி இருந்ததா கண்டுபிடிக்கப்பட்டதோ, அவன் தான் அதை செஞ்சுருக்கணும். வேற யாராவது செஞ்சுட்டு, அங்க கத்தியை மறைச்சு வெச்சுருந்தா, 'பிடிபடுற வரை ஒருத்தன் திருடன் இல்லன்னு சொல்ற மாதிரி தான். உன் தலைக்கு கீழ் பை இருக்கறபோது, எப்படி ஒருத்தன் கத்தியை அதுக்குள்ள வெக்க முடியும்? அது உன்னைய எழுப்பியிருக்கணும்ல?"
When Aksionov heard these words, he felt sure this was the man who had killed the merchant. He rose and went away. All that night Aksionov lay awake. He felt terribly unhappy, and all sorts of images rose in his mind. There was the image of his wife as she was when he parted from her to go to the fair. He saw her as if she were present; her face and her eyes rose before him; he heard her speak and laugh. Then he saw his children, quite little, as they were at that time: one with a little cloak on, another at his mother's breast. And then he remembered himself as he used to be—young and merry. He remembered how he sat playing the guitar in the porch of the inn where he was arrested, and how free from care he had been. He saw, in his mind, the place where he was flogged, the executioner, and the people standing around; the chains, the convicts, all the twenty-six years of his prison life, and his premature old age. The thought of it all made him so wretched that he was ready to kill himself.	இந்த வார்த்தைகளை அக்கியானவ் கேட்ட பிறகு, இவன் தான் அந்த வியாபாரியை கொலை செய்திருக்க வேண்டும் என்று முடிவுக்கு வந்து விட்டான். அவன் எழுந்து சென்று விட்டான். அன்று இரவு முழுவதும், அவன் கண் விழித்திருந்தான். அவன் பெரிதும் மகிழ்ச்சியில்லாமல் இருந்தான். அவனது மனதில் எல்லாவிதமான பிம்பங்களும் எழுந்தன. கிராமத்து சந்தைக்கு புறப்படும் முன்பு அவன் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்ட போது பார்த்த அவனது மனைவியின் முகம் நினைவுக்கு வந்தது. அவன், தற்போது தான் அவளைப்பார்ப்பது போல உணர்ந்தான். அவளது முகமும், கண்களும் அவன் முன்னே எழுந்தன. அவள் பேசி சிரிப்பதை அவன் கேட்டான். பிறகு, அவன் தனது பிள்ளைகளைப்பார்த்தான். அவர்கள் அப்போது இருந்ததைப்போலவே சிறுவர்களாய் இருந்தார்கள்.. அவர்களில் ஒருவன் முதுகுத்துணியை கட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு பிள்ளை தாயின் மாற்பில் கிடந்தது. பிறகு, தான் எப்படி இளமையாகவும், ஆனந்தமாகவும் இருந்தான் என்பதையும் எண்ணிப்பார்த்தான். தான் கைது செய்யப்பட்ட போது, அந்த சத்திரத்தில் இருந்த தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்தபடி அவன் எவ்வாறு கிதார் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதையும், அப்போது அவன் கவலைகள் எதுவும் இல்லாமல் எப்படி இருந்தான் என்பதையும் எண்ணினான். தான் சவுக்கடி பட்ட இடத்தையும், அப்போது அவனைச்சுற்றி இருந்த தண்டனை நிறைவேற்றுவவரையும், மற்றவர்களையும் எண்ணிப்பார்த்தான். சங்கிலிகளில் பிணைக்கப்பட்டு, பிற குற்றவாளிகளோடு இருபத்தாறு ஆண்டுகள் சிறை வாழ்வில் இருந்ததையும், இயல்புக்கு முன்பாகவே விரைவாய் அவனுக்கு முதுமை வந்து விட்டதையும் எண்ணினான். அந்த எண்ணமே அவனுக்கு மன உளைச்சல் ஏற்படுத்தி, அவன் தற்கொலை செய்து கொள்ள தயாராக இருந்தான்.
"And it's all that villain's doing!" thought Aksionov. And his anger was so great against Makar Semyonich that he longed for vengeance, even if he himself should perish for it. He kept repeating prayers all night, but could get no peace. During the day he did not go near Makar Semyonich, nor even look at him.	"எல்லாமே அந்த வில்லன் செஞ்சது" என்று அக்கியானவ் கருதினான். மகர் செமியானோவிச்சை பழி வாங்க வேண்டுமென்ற வேகம் வரும் அளவுக்கு அவனுக்கு பெருங்கோபம் வந்தது. அதில் அவனும் செத்துப்போனாலும் பரவாயில்லை. அவன், தினசரி இரவுகளில் ஜெபம் பண்ண ஆரம்பித்தான். ஆனாலும், அவனுக்கு மன சமாதானம் இல்லை. பகல் வேளைகளில், அவன் மகர் செமியானோவிச்சின் பக்கம் போகக்கூட இல்லை. அவனை ஏறிட்டும் பார்க்கவில்லை.

A fortnight passed in this way. Aksionov could not sleep at night, and was so miserable that he did not know what to do.	ஒரு பிறைக்காலம் இவ்வாறாக கழிந்தது. அக்சியானவால் இரவில் உறங்க இயலவில்லை. அவன், என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் பரிதாபமாக இருந்தான்.
One night as he was walking about the prison he noticed some earth that came rolling out from under one of the shelves on which the prisoners slept. He stopped to see what it was. Suddenly Makar Semyonich crept out from under the shelf, and looked up at Aksionov with a frightened face. Aksionov tried to pass without looking at him, but Makar seized his hand and told him that he had dug a hole under the wall, getting rid of the earth by putting it into his high-boots, and emptying it out every day on the road when the prisoners were driven to their work.	ஒர் இரவில், அவன் சிறையின் ஒரு பகுதியில் உலாவப்போன போது, ஓரிடத்தில் சிறைவாசிகள் உறங்கும் அடுக்கு அலமாரிகளில் ஒன்றின் கீழ், பூமிக்குள்ளிருந்து மண் உருளுவதைப்பார்த்தான். அவன் அங்கு நின்று, அது என்னவென்று பார்த்தான். திடீரென்று, அந்த இடத்தில் அலமாரியின் கீழே இருந்து மகர் செமியானோவிச் எழுந்து வந்தான். அவன், அக்சியானவைப்பார்த்து திடுக்கிட்டான். அக்சியானவ், அவனைப்பார்க்காமல் அங்கிருந்து செல்ல முயன்றான். அப்போது, மகர் அவனது கையைப்பிடித்துக்கொண்டு அவனிடம், தான் சுவருக்குக்கீழே பூமியில் பள்ளமொன்று தோண்டியிருப்பதாகவும், தான் தோண்டிய மண்ணை தனது உயரமான பூட்ஸுக்குள் வைத்துக்கொண்டு, தினசரி கைதிகளை வெளியே வேலைக்கு கொண்டு செல்லும் போது, அந்த மண்ணை வெளியே கொட்டி விடுவதாகவும் சொன்னான்.
<p style="text-align: center;">PAGE-29</p> <p>“Just you keep quiet, old man, and you shall get out too. If you blab, they’ll flog the life out of me, but I will kill you first.”</p>	“கிழவா, நீ இதைப்பத்தி பேசாம சும்மா இரு. நீயும் இங்கிருந்து தப்பிச்சுரலாம். நீ ஏதாவது உளறிக்கொட்டினா, அவங்க என்னைய சவுக்கால அடிச்சே கொன்னுடுவாங்க. ஆனா, அதுக்கு முன்னாடி நான் உன்னைய கொன்னுடுவேன்.”
Aksionov trembled with anger as he looked at his enemy. He drew his hand away, saying, “I have no wish to escape, and you have no need to kill me; you killed me long ago! As to telling of you-- I may do so or not, as God shall direct.”	அக்சியானவ் தனது எதிரியைப்பார்த்து விட்டதைப்போல, பயத்தால் நடுநடுங்கினான். அவன் தனது கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு, சொன்னான், “எனக்கு தப்பிச்சுப்போற எண்ணம் இல்ல. நீ என்னைய கொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்ல. ஏன்னா, நீ ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னயே என்னைய கொன்னுட்ட. ஆனா, உன்னையப்பத்தி சொல்லிக்கொடுக்கறதைப்பத்தி ஒண்ணு சொல்றேன். “அது கடவுள் எனக்கு எப்படி வழி காட்டுறாரோ அப்படித்தான்.”
Next day, when the convicts were led out to work, the convoy soldiers noticed that one or other of the prisoners emptied some earth out of his boots. The prison was searched and the tunnel found. The Governor came and questioned all the prisoners to find out who had dug the hole. They all denied any knowledge of it. Those who knew would not betray Makar Semyonich, knowing he would be flogged almost to death. At last the Governor turned to Aksionov whom he knew to be a just man, and said:	அடுத்த நாள், கைதிகள் எல்லாரும் வேலைக்குப்போன பிறகு, பாதுகாப்பு சிப்பாய்கள், கைதிகளில் ஒருத்தன் தன்னோட பூட்ஸ்ல இருந்து மண்ணை எடுத்து வெளிய கொட்டுறதைப்பார்த்தாங்க. உடனே, சிறையை சோதனை போட்டாங்க. அங்க ஒரு சுரங்கம் இருக்கறதைப்பார்த்தாங்க. சிறையோட கவர்னர் அங்க வந்து, யார் அந்த பள்ளத்தை தோண்டினுன்னு கண்டுபிடிக்க எல்லா கைதிகளையும் கேள்வி கேட்டாரு. அவர்கள் எல்லாரும் அதைப்பத்தி தனக்கு எதுவுமே தெரியாதுன்னு சொன்னாங்க. அதப்பத்தி தெரிஞ்சவங்களும், அதச்சொன்னா, மகர் செமியோனவிச்சே சவுக்கால கிட்டத்தட்ட அடிச்சே கொன்னுருவாங்கன்னு அவங்களுக்கு தெரியும். கடைசியில், கவர்னர், அக்சியானவ் ஒரு நியாயமானவன் அப்படிங்கறதால், அவனை நோக்கித்திரும்பி சொன்னார்,
“You are a truthful old man; tell me, before God, who dug the hole?”	“நீங்க ஒரு உண்மையான வயசாளி. கடவுளுக்குப்பொதுவா, அந்தப்பள்ளத்தை யாரு தோண்டினாங்கன்னு சொல்லுங்க.” என்றார்.
Makar Semyonich stood as if he were quite unconcerned, looking at the Governor and not so much as glancing at Aksionov. Aksionov’s lips and hands trembled, and for a long time he could not utter a word. He thought, “Why should I screen him who ruined my life? Let him pay for what I have suffered. But if I tell, they will probably flog the life out of him, and maybe I suspect him wrongly. And, after all, what good would it be to me?”	அதப்பத்தி கொஞ்சம் கூட அக்கறை காட்டாம, அக்சியானவைப்பாக்காம, கவர்னரைப்பாத்துக்கிட்டு மகர் செமியோனவிச் நின்றான். அக்சியானவின் உதடுகள் துடித்தன. கைகள் நடுங்கின. நீண்ட நேரமாய், அவனால் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியவில்லை. அவன் நினைத்தான், “என் வாழ்க்கையை சீரழிச்சவனை நான் ஏன் காப்பாத்தணும்? நான் கஷ்டப்பட்டதுக்கு அவன் தண்டனை அனுபவிக்கட்டும். ஆனா, நான் இப்ப அவனைக்காட்டிக்கொடுத்தா, அவங்க அவனை சாகடிக்குற மாதிரி சவுக்கால விளாசிருவாங்க. அவன் தப்பு செஞ்சவன்னு நான் சந்தேகப்படுறேன். ஆனா, அதுனால எனக்கு என்ன நன்மை?”

“Well, old man,” repeated the Governor, “tell me the truth: who has been digging under the wall?”	“சரி, பெரியவரே, உண்மையை சொல்லுங்க. சுவத்துக்கு கீழே பள்ளம் தோண்டினது யாரு?” என்று கவர்னர் கேட்டார்.
Aksionov glanced at Makar Semyonich, and said, “I cannot say, your honour. It is not God’s will that I should tell! Do what you like with me; I am your hands.”	அக்சியானவ், மகர் செமியோனவிச்சை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு சொன்னான், “நான் சொல்ல முடியாது துரை. நான் சொல்லணும்னு கடவுள் விருப்பப்படல. நீங்க என்னைய என்ன பண்ணணுமோ பண்ணுங்க. நான் உங்க கிட்ட என்னைய ஒப்படைக்குறேன்.”
However much the Governor tried, Aksionov would say no more, and so the matter had to be left.	கவர்னர் அவன் கிட்ட இருந்து எவ்வளவு முயற்சி பண்ணின போதும், அக்சியானவ் அதுக்கு மேல ஒண்ணும் பேசல. அதனால், அந்த விஷயத்தை அப்படியே விட வேண்டியதாகி விட்டது.
That night, when Aksionov was lying on his bed and just beginning to doze, someone came quietly and sat down on his bed. He peered through the darkness and recognised Makar.	அன்னிக்கு ராத்திரி, அக்சியானவ் தன்னோட படுக்கையில் படுத்துக்கிட்டு தூங்க ஆரம்பிக்கற போது, யாரோ ஒருத்தர் சத்தமில்லாம அவன் கிட்ட வந்து படுக்கையில் பக்கத்துல உக்காந்தாங்க. அக்சியானவ், இருட்டில் ஊருருவிப்பார்த்தபோது, அது மகர் என்று கண்டு கொண்டான்.
“What more do you want of me?” asked Aksionov. “Why have you come here?”	“நீ இன்னமும் எனக்கு என்ன பண்ணணும்னு வந்துருக்க?” என்று கேட்டான் அக்சியானவ். “நீ ஏன் இங்க வந்த?”
Makar Semyonich was silent. So Aksionov sat up and said, “What do you want? Go away, or I will call the guard!”	மகர் செமியோனவிச் அமைதியாக இருந்தான். அதனால், அக்சியானவ் எழுந்திருச்சி உக்காந்து சொன்னான், “உனக்கு என்ன வேணும்? இங்க இருந்து போ அல்லது காவல்காரங்கள் நான் கூப்பிடுவேன்!”
PAGE-30	
Makar Semyonich bent close over Aksionov, and whispered, “Ivan Dmitrich, forgive me!”	மகர் செமியோனவிச், அக்சியானவிடம் தலை குனிந்து, “இவான் திமித்ரியிச் என்னை மன்னிச்சிருங்க!” என்றான்.
“What for?” asked Aksionov.	“எதுக்காக?” என்று கேட்டான் அக்சியானவ்.
“It was I who killed the merchant and hid the knife among your things. I meant to kill you too, but I heard a noise outside, so I hid the knife in your bag and escaped out of the window.”	“அந்த வியாபாரியை கொலை பண்ணிட்டு, கத்தியை மற்ற சாமான்களோட மறைச்சு வெச்சது நான் தான். நான் உங்களையும் கொலை பண்ணணும்னு நெனச்சேன். ஆனா, வெளியில ஒரு சத்தம் கேட்டது. அதனால், நான் கத்திய உன் பைக்குள்ள வெச்சுட்டு, அங்க இருந்து ஜன்னல் வழியா தப்பிச்சுட்டேன்.” என்றான்.
Aksionov was silent, and did not know what to say. Makar Semyonich slid off the bed-shelf and knelt upon the ground. “Ivan Dmitrich,” said he, “forgive me! For the love of God, forgive me! I will confess that it was I who killed the merchant, and you will be released and can go to your home.”	அக்சியானவ் அமைதியாக இருந்தான். அவனுக்கு என்ன பேசணும்னே தெரியல. மகர் செமியோனவிச் படுக்கை இருந்த தட்டு அலமாரியிலிருந்து கீழே முழங்காலிட்டு சொன்னான், “இவான் திமித்ரியிச், என்னை மன்னிச்சிருங்க! கடவுளின் அன்புக்காக என்னைய மன்னிச்சுருங்க! நான் தான் அந்த வியாபாரியை கொன்னேன்னு ஒப்புத்துக்குறேன். உங்களை விடுவிச்சுருவாங்க. நீங்க உங்களோட வீட்டுக்குப்போகலாம்.”
“It is easy for you to talk,” said Aksionov, “but I have suffered for you these twenty-six years. Where could I go to now?... My wife is dead, and my children have forgotten me. I have nowhere to go...”	“உனக்குப்பேசுறதுக்கு ரொம்ப லேசா இருக்கு. ஆனா, உனக்குப்பதிலா இங்க இருபத்தாறு வருசம் கஷ்டப்பட்டேன். இப்ப நான் எங்க போவேன்? என்னோட பொண்டாட்டி செத்துப்போயிட்டா. என்னோட பிள்ளைங்க என்னைய மறந்து போயிட்டாங்க. எனக்கு போக்கிடம் எங்கயும் இல்ல.” என்றான் அக்சியானவ்.
Makar Semyonich did not rise, but beat his head on the floor. “Ivan Dmitrich, forgive me!” he cried. “When they flogged me with the knot it was not so hard to bear as it is to see you now ... yet you had pity on me, and did not tell.	மகர் செமியோனவிச் அங்கிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. ஆனால், அவன் தன்னுடைய தலையை, தரையில் முட்டிக்கொண்டான். “இவான் திமித்ரியிச், என்னை மன்னிச்சிருங்க!” என்று அவன் கதறினான். “அவங்க என்னைய முடிச்ச போட்ட சவுக்குனால் அடிச்ச போது கூட எனக்கு அதைத்தாங்கிக்கறது கஷ்டமாயில்ல. ஆனா, இப்ப அதை விட வலியாயிருக்கு...இருந்தாலும், நீங்க என்

For Christ's sake forgive me, wretch that I am!" And he began to sob.	கிட்ட இரக்கம் காட்டி, என்னையக்காட்டிக்கொடுக்காம இருந்தீங்க. நான் ஒரு கழிசடை. கிறிஸ்துவுக்காக என்னைய மன்னிச்சுருங்க," என்று சொல்லி விட்டு அழத்தொடங்கினான்.
When Aksionov heard him sobbing he, too, began to weep. "God will forgive you!" said he. "Maybe I am a hundred times worse than you." And at these words his heart grew light, and the longing for home left him. He no longer had any desire to leave the prison, but only hoped for his last hour to come.	அவன் அழுவதைப்பார்த்த அக்சியானவ், தானும் அழத்துவங்கினான். "கடவுள் உன்னை மன்னிப்பார் !" என்றான் அவன். "ஒரு வேளை நான் உன்னைய விட நூறு மடங்கு மோசமானவனாய் இருக்கலாம்." என்றான். இதைச்சொன்னதும், அவனது இதயம் இலகுவானதைப்போல இருந்தது. தன் வீட்டுக்குப்போகவேண்டுமென்ற அவனது ஆவலாதி அவனை விட்டுப்போனது. அதற்கு அப்புறம், அவன், சிறையை விட்டுப்போகணும்னு நினைக்கல. அவன், தன்னுடைய கடைசி நேரம் வருவதற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தான்.
In spite of what Aksionov had said, Makar Semyonich confessed his guilt. But when the order for his release came, Aksionov was already dead.	அக்சியானவ் என்ன சொன்ன போதிலும், மகர் செமியோனவிச் தன்னுடைய குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால், சிறையிலிருந்து விடுதலை என்ற உத்தரவு வந்த போது, அதற்கு முன்பாகவே அக்சியானவ் இறந்து போயிருந்தான்.

PICTURES FOR UNDERSTANDING

			
Aksionov - Merchant	Aksionov's Family	Fellow merchant	Going to the Fair
			
Staying in an inn	Playing Guitar and singing	Fellow merchant killed	Learned boot making
			
The Lives of the Saints	Semiyonich (Makar)	Digging tunnel	Makar confesses his guilt

3. Answer the following questions in a paragraph of about 150 words each.

- Compare and contrast the main characters, Aksionov and Makar Semeyonich, in the story. (i,ii,iii,v,vi,vii)
- How did Aksionov react when his wife suspected him? (i,ii,iii,iv,vii)
- Describe the life of Aksionov in prison. (i,ii,iii,iv,vii)
- Why did Aksionov decide not to reveal the truth about Makar Semeyonich? (i,ii,iii,iv,v,vii)
- Discuss the meaning and importance of the saying "God sees the truth but waits". (i,ii,iii,iv,v,vii)
- Forgiveness is the best form of revenge. Substantiate the statement with reference to the story.

(i,ii,iii,iv,v,vii)

PARAGRAPH FOR GIFTED STUDENTS

- Introduction
- Bad dream – an evil omen
- Prisoner of circumstantial evidences
- Spiritual transformation
- A rare encounter
- Juxtapose – Aksionov and Makar
- Conclusion – Forgiveness is the best form of revenge

INTRODUCTION:

Men are destined to act according to the Will of the Supernatural Power that provides true clemency to every creature in desperation. Leo Tolstoy narrates a short story which speaks in volumes about the undisputable Supreme Element (God) and His Divinely plan for every human being. When we learn to accept and play our role as destined, we begin to imbibe the Divinity showered on us mercifully.

BAD DREAM – AN EVIL OMEN:

Ivan Aksionov is a prosperous merchant who has given up his past life of demeaning activities to settle down as a businessman and a loving husband. One summer, when he sets out on his journey to a fair to sell his goods, his wife stops him because she had a terrible dream in which he returns from the town with grey hair. Her dream foreshadows that something evil will befall Aksionov in the town. She assumes that he might get caught into serious trouble due to the bad omen. Ivan laughs and goes off to the fair.

PRISONER OF CIRCUMSTANTIAL EVIDENCES:

On the way to the fair, Ivan meets up with a fellow merchant and they spend the night at a local inn. Early at dawn he leaves the place to be stopped by Police later in the day. They interrogate about his stay the previous night and the fellow merchant who had been murdered. Aksionov becomes a prisoner of circumstantial evidences when a blood stained knife and some cash is taken from his bag.

SPIRITUAL TRANSFORMATION:

The circumstantial evidences made Aksionov's wife suspect him. Eventually he lost hope on earthly mercy and directed his thoughts on the Divine. So he gave up sending petitions to the Czar for his release. 'The Lives of the Saints' a book on spirituality changes his life in the prison. He frequently prays and takes a prominent role in the religious services at the prison church on Sunday. He becomes the grandfather for the prisoners. They approach him to get their disputes and disagreements settled. He stops speaking of his misfortunes.

A RARE ENCOUNTER:

Coincidentally, the man who is responsible for his imprisonment ends up in the same prison as him. After months of knowing each other, Aksionov discovers that Makar is the actual murderer of his fellow merchant. He is furious with what he found out but doesn't speak or utter a word about it. When Aksionov reminisces about everything he has lost, his anger rises against Makar Semyonich. In the end, an opportunity arises for Aksionov

to betray Makar Semyonich. Aksionov concludes that making Semyonich suffer will not return his youth, health, or family to him. Later in the night, Makar Semyonich asks for his forgiveness. Aksionov chooses not to speak words of condemnation to Makar. Instead, he assures his old enemy that God will forgive him.

JUXTAPOSING AKSIONOV AND MAKAR:

Aksionov suffers in prison for twenty-six years. Spiritual transformation redefines his life. He learns the truth of life in prison. Though he knows that Makar was the real murderer, he forgives him. He doesn't betray Makar when they question him about Makar's escape act. Aksionov's life is fun and frolic in the earlier part and it gets filled with spirituality in the latter part.

Makar is practicality personified. He never feels guilty on seeing Aksionov in the prison. He is not ready to confess until Aksionov saves him. After he forgives him, there is a tremendous change in Makar. Reformation accompanies forgiveness.

CONCLUSION:

Society might have judged Aksionov to be a guilty man but God didn't. No matter how difficult life may be for an individual God will always be there. Once we have faith in God we can overcome any obstacle that society puts in front of us. When we shift our focus from materialism to spiritualism we achieve inner peace.

Forgiveness is the best form of revenge

PARAGRAPH FOR AVERAGE STUDENTS

Story	: God Sees the Truth, But Waits
Author	: Leo Tolstoy
Theme	: Forgiveness is the best form of revenge
Characters	: Aksionov, His family, Semyonich (Makar), Governor

Aksionov is a **prosperous merchant**. His **past** has got few **darker pages**. Now he is a **good** man. He is **accused of murder** of a **fellow merchant** with whom he had **accompanied to a fair**. The **blood stained knife** seals his **destiny in the prison**. His **petitions** to the Czar **get rejected**. Aksionov **loses hope** when his **wife** **suspects** him. He **gives up all** his efforts to prove his innocence. He learns **boot making** and reads '**The Lives of the Saints**'. He becomes **more calm** and poised. He is **called as Gran'dad or Saint** by his prison mates. **Makar**, the **real murderer** of Aksionov's case, is **locked** in the **same prison**. When **they converse**, Aksionov **identifies the culprit**. But he **doesn't betray** Makar, when he becomes a **witness** to his crime of **digging a tunnel**. Makar in **return** **confesses his guilt**. After **twenty six years** Aksionov **gets justice**.

Only a patient soul can understand the language of the Divine.

PARAGRAPH FOR LATE BLOOMERS

- **Aksionov was a rich merchant.**
- **He is sent to prison for a murder.**
- **But he is innocent.**
- **He loses hope for freedom** and suffers in the prison.
- **He starts believing** in the plans of **God**.
- **After twenty six years**, Makar **confesses the crime**.
- **Aksionov gets justice** but dies before his release.